

KOMMUNISTISK POLITIK

Fru Justitsminister!
Hr. og Fru Politichefer!
Hr. Kaj Vittrup!

*Hvad laver disse
politiprovokatører i
demonstrationerne under
topmødet?*

Nr. 25

6. årg.

2002

**21. december -
3. januar**

Støttepris 12 kr.

TEMA: TOPMØDE - PROTEST OG POLITI

EU efter topmødet s. 2 ● Danmark efter topmødet s. 3 ● Finanslov helt i sort s. 4 ●
Fjendens navn: Imperialismen s. 6 ● EUReaktionens triumf s. 7 ●
To anholdte beretter s. 8 ● Metropol København s. 9 ● Arbejdsløs? Så flyt s. 10 ●
Anker Holm tilbage! s. 12 ● Politiet som provokatører s. 14 ●
Venezuela i kamp mod fascistkup s. 16 ● Iran: Ny studenterprotester s. 18 ●
Imperialismens dæmonisering s. 19 ● Debat s. 22 ● "Fagligt Ansvar" s. 24

Europa efter topmødet

KOMMUNISTISK POLITIK

Dansk regeringspolitik lægges ikke i Danmark, men i USA og EU. Vil Washington have en del af Grønland til 'missilskjold', siger Fogh og Co. ja, og kalder det et 'fredens projekt'. Hvis Pentagon vil have danske soldater og F16-fly til Afghanistan, siger Fogh og Co. ligesom Nyrup gjorde det 'Nu skal vi være der – det er et fredens projekt'. Regeringen har netop forlænget den danske krigsindsats i Afghanistan for amerikanske interesser med et halvt år. Vil Washington og Pentagon have dansk blod til en ny oliekrig om Irak, er Fogh og Co. parat med 'et fredens projekt', og med et ekko af den amerikanske propaganda: 'Saddam er værre end Hitler'.

Den danske EU-formandsperiode er ved at være forbi, Københavns-topmødet er overstået – og Fogh Rasmussen har fået sine obligatoriske roser for 'godt formandskab'. Det har selvfølgelig været en gigantisk succes. Topmødet i København var 'historisk', fordi det formaliserede optagelsen af 10 nye medlemslande i EU.

I realiteten var det ikke andet, end hvad der var forhåndsbestemt og forhåndsafalt. Fogh handlede i dette spørgsmål som agent for de europæiske stormagter og USA på én og samme tid.

Det danske formandskab betød et skridt til i opbygningen af den reaktionære superstat EU og den imperialistiske supermagt EU. Som agent for USA var Fogh også med til forhindre EU i at tage afstand fra det amerikanske krigseventyr i Irak. Han var med til at den amerikanske militære dominans i Europa – bl. a. med helhjertet støtte til NATOs optagelse af 7 tidligere østlande og sit hemmelige arbejde for dansk/EU-tilslutning til missilskjoldet. Og for Grønlands, som hverken er dansk eller EUs!

Under det danske formandskab er EU's nyliberale 'reformer' skredet videre frem med angreb på offentlige pensionsordninger, arbejdsløsheds- og sociale sikringsordninger og den asociale privatiseringspolitik. Det kalder den borgerlige propaganda en succes, hvor normale folk vil kalde evnen til at styre fra lort til værre for FIASKO. Foghs formandskab har været en fiasko for fred, demokrati og social fremgang.

Nu har Fogh via sine medieludere ladet meddele, at han vil koncentrere opmærksomheden omkring danske affærer. Det

betyder ikke at han vil til at føre en politik for flertallets interesser. Det betyder at denne dobbelte agent for supermagt USA og EU vil forstærke sine anstrengelser for at få Danmark og danskerne bundet til deres politik, hvad enten det er krig i Afghanistan, den kommende EU-forfatning eller gennemførelsen af nye angreb på arbejderklassen og dens tilkæmpede rettigheder. Mens det var Nyrup, der endeligt likviderede den 'danske velfærdsmodel', er det Fogh, der vil eliminere dens allersidste rester.

Det danske EU-formandskab vil blive afløst af det græske, og det vil ikke betyde noget, for projekt 'Europas Forenede Stater' vil køre videre på skinner, og forslaget til en forfatning for den vil ligge klar før sommerferien, ifølge forfatningskommissionens formand Giscard d'Estaing.

Men modstanden, der kom til udtryk på gaderne under topmødet i København, vil også fortsætte. Den vil blive forstærket, fordi de sociale antagonismer vil blive forstærket – som følge af Unionens indretning til fordel for millionærerne og accelereret af den økonomiske krise, som disse og deres politiske agenter er enige om skal væltes over på arbejderne og de brede masser. De vil blive forstærket af krigspolitikken og af nye angreb på de demokratiske rettigheder.

Det mest positive ved topmødeprotesten i København var at den udtrykte en voksende erkendelse af, at tingene hænger sammen: Det er både USA-imperialismen og Den europæiske Union, der må bekæmpes. Det er både USA's terrorkrig og Irak-krig og europæisk deltagelse, der må imødegås. Det er den nyliberale offensiv og den imperialistiske globalisering, som drives frem af de multinationale på begge sider af Atlanterhavet. For den danske protest er der også vigtige lærer at drage: Modstanden mod EU må forbindes med modstanden mod imperialistisk globalisering og imperialistiske krige. Den kan ikke udvikle sig ud fra et snævert 'national-egoistisk' synspunkt. Den kan ikke komme videre – og Danmark kan ikke komme ud af Unionen og af NATO – hvis den klynger sig til forrige århundredes reformistiske 'velfærdsmodel' eller Kjærsgaards model anno 1800-tallet.

Redaktionen 17. december 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
APK's Homepage/
Netavisen:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 27. december 2002

Danmark efter topmødet

Det syge initiativ med det syge navn NGO-Forum Stop Volden følte trang til at fejre topmødeprotesternes afslutning ved at forære politiinspektør Kaj Vittrup en lagkage med masser af flødeskum som tak for behageligt samarbejde, hvad man så gjorde i mandags. Det skulle udtrykke at man ved fælles indsats havde forhindret 'vold' i at eksplodere under topmødet, hvor mere end 6000 betjente og et utal af tjenende ånder servicerede og isolerede topmødedeltagerne fra demonstranter og fra folk i almindelighed.

Det gjorde man efter at det var mere end rigeligt dokumenteret, at politiet brød sine aftaler med 'Stop Volden' og sendte maskerede, hætteklædte og svært bevæbnede 'autonome' politi-provokatører ind i demonstrationerne. Det gjorde man på trods af at politiet havde gennemført systematiske arrester af udenlandske ledere og vilkårlige kontroller, kropsvisiteringer og arrestationer i stor skala.

Blandt andet Kommunistisk Politik/Netavisen har kunnet dokumentere provokationer, som de forklædte politifolk gennemførte mod lørdagens internationale demonstration, organiseret af 'For et andet Europa'. Uden på nogen måde at være truet eller i fare fra denne fredelige demonstration – den største under topmødet – trak de våben mod den. Kun demonstrationsdeltageres disciplin og vilje til at fokusere på den politiske protest forhindrede denne provokation i at lykkes. Hverken politiledelsen, demonstrationsledelsen (uden at denne skal kritiseres) eller Stop Volden-guiderne havde nogen andel i at demontere en sprængfarlig situation. 'Æren' – hvis man kan bruge det ord - tilkommer alene demonstranterne.

Det var de mere end 20.000 demonstranter, der deltog i de mange dages protester, som sikrede at de blev til en stærk politisk markering mod kapitalens EU og dens projekt Europas Forenede Stater, mod imperialistisk globalisering og imperialistisk krigspoli-

tik, mod Bush, Blair, Fogh og Co.

I fredsdemonstrationerne råbte en mand eller kvinde i megafonen deres navne og fik svar fra et kor af demonstranter:

'George Bush' – 'TERRORIST!'

'Tony Blair' – 'TERRORIST!'

'Ariel Sharon' – 'TERRORIST!'

'Anders Fogh' – 'TERRORIST!'

Fra talerstolene ved de forskellige demonstrationer blev der ikke blot grædt snot over den afdøde danske velfærdsmodel og den faglige aftalemodel – der blev også undertiden pro-

paganderet for et revolutionært svar på imperialismens globale angreb på det store flertal af klodens befolkning.

Det var disse demonstranter, der sikrede den 'fredelige' protest, som Stop Volden var så bekymret for, at initiativet i mere end et halvt år ikke kunne snakke om andet, og kørte med på politiets dagsorden om 'de voldelige demonstranter' og 'de professionelle omrejsende ballademagere', så enhver diskussion om det politiske indhold druknede. Alle de 'voldelige demonstranter' og 'omrejsende ballademagere' var der – og hverken det enorme politiopbud eller det servile Stop Volden kunne have forhindret det, hvis de havde ønsket gadekamp. Ingen af demonstranterne gjorde det – det var, som dokumenteret, kun politi-provokatører, der lagde op til vold – og demonstranterne forhindrede deres

provokationer i at lykkes.

Ingen af demonstrationerne udløste 'vold' – heller ikke dem, som ikke var tilsluttet Stop Volden, så som den anti-imperialistiske og antikapitalistiske demonstration mod terrorkrig og kapitalens EU, som initiativet København 2002 gennemførte fredag – et initiativ udelukkende bestående af organisationer, som ikke havde tilsluttet sig Stop Volden.

Politiet tager æren for det fredelige forløb. Havde der været vold havde de sagt: Hvad sagde vi! Det totalitære opbud var berettiget! Blev der ikke vold, var det netop på grund af det massive politiopbud. Stop Volden tager også æren for det: Var der blevet vold, ville det stadig stå sig godt med politi og ministerier, der skæppede millionbeløb i NGO-kassen, og blev der ikke vold, var det selvfølgelig det gode samarbejde med politiet, der havde afgjort det.

Det er fup og fidus det alt sammen – og vi håber, at mange erfarne som uerfarne demonstranter begynder at gennemskue det. Der er ikke brug for et 'tillidsfuldt samarbejde' mellem politi og demonstranter, for politiet er ikke til at stole på, fordi det tjener reaktionære interesser. Og Stop Volden var endnu et af de reformistiske fejlskud, som reformister – fra DKP/ML til Mellemløst Samvirke – holder så meget af – for at splitte og svække modstanden mod imperialismen og kapitalens EU.

Det var et af topmødeprotesternes store problemer. Det største var mangelen på en klar politik mod både imperialismens krige, globalisering og nyliberalisme – og dermed også mod kapitalens EU og superstaten, som er en repræsentant for det hele. Det betød også: mindre mobilisering!

Stop Volden er død. Det glade politisamarbejde bør være det. Og lad os så få nogle *massedemonstrationer*, som mener noget!

Sort Fogh-finanslov igen

Med al opmærksomhed rettet mod EU-topmødet blev den sorte EU-finanslov for 2003 nærmest listet igennem - med socialdemokratiske stemmer og uden den ringeste protest fra den socialdemokratiske fagbevægelse.

Finanslov 2003 beskrives som en gavebod med ældrecheck på 5.000 kr., flere penge til nedbringelse af ventelister og billigere spiritus, tobak og sodavand (Politiken) eller som værende aldeles "ufarlig" (Jyllandsposten). Reelt er der imidlertid tale om en fortsættelse af højreregeringens kulsorte politik og om fortsat opslutning bag USA's terrorkrig og opbygningen af EU som superstat.

Der er intet nyt under solen. De højt besungne forbedringer, som højreregeringens seneste finanslov efter sigende indeholder, er svindel og humbug. Som den "berømmede ældrecheck", der kommer de velhavende ældre til gode, mens de ældre, der tilhører arbejderklassen, og har arbejdet som almindelige lønslaver og dermed har været tvunget til at indbetale ATP, ikke får en krone. Samtidig er de øvrige "forbedringer" for de ældre og de svageste grupper i samfundet betalt af de svageste selv.

Som sædvanlig har højreregeringen -

på linie med den foregående Nyrup-regering - stjålet penge op af lommen på de 2 millioner mennesker på overførselsindkomst. Det årlige statslige satspuljetyveri, som sker ved at beslaglægge en del af den automatiske dækning for prisudviklingen, med andre ord ved ikke give fuld kompensation til folk på overførselsindkomst, fortsætter. Med Dansk Folkepartis accept. Et klart løftebrud. Hvorpå de stjalne penge nådigst deles ud til "sociale forbedringer".

Summa summarum: Det store flertal af de ældre har ikke fået en krone ekstra. Tværtimod. Efterårets brutale kommunale og amtslige nedskæringsfelttog, der i allerhøjeste grad en direkte konsekvens af regeringens "skattestop", har medført nye forringelser af deres vilkår, og Finanslov 2003 indeholder ingen opblødning af de håndfæstninger, der i sommers er indgået mellem staten/regeringen, amterne og kommunerne.

Og PS!: Håndfæstningerne, som tvinger kommunerne og amterne til at skære ned på de sociale udgifter, er også en asocial praksis, der er overtaget fra Nyrup-regeringen.

I det hele taget er den nye finanslov blot en blåstempling og videreførelse af højreregeringens politik vendt mod arbejderklassen og UnderDanmark - herunder arbejdsmarkedsreformerne, angrebene på bistandsmodtagerne, på flygtningene og indvandrerområdet, på

uddannelsesområdet, på miljøet osv., ligesom støtten til USA's terrorkrig og kommende angreb på Irak samt den fortsatte opbygning af Europas Forende Stater, af EU som supermagt.

A. P. Møller og kompagni kan gnide sig i hænderne med udsigt til fortsatte skattelettelser for de rige og erhvervslivet, med slækket arbejdsmiljøkontrol og slækket kontrol af skattesvindler og fritagelse for de multinationale selskaber for at betale skat i Danmark som følge af skattestoppet. Arbejderklassen betaler gildet. Den fattigste del af befolkning flås stadig hårdere, mens de velbærgede får i pose og sæk. At betegne Finanslov 2003 som "ufarlig" er mere end misvisende.

Der er tale om endnu en kulsort finanslov. Finansloven er gennemført uden den store dramatik og uden alvorlige parlamentariske skrammer for det borgerlige sammenrend, VK-regeringen og Dansk Folkeparti, der som loyalt støtteparti for regeringen er rendt fra alle løfter til vælgerne, men taget sig godt betalt i forhold til nye angreb på flygtninge og indvandreres økonomiske vilkår og stramninger i forhold til asylansøgere.

Kun SF og Enhedslisten stemte imod den nye, kulsorte finanslov. Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre som såkaldt "ansvarsbeviste" partier stemte for. Man må vel tage et medansvar for, at Danmark får sit årlige "husholdningsbudget" på plads, som det hedder. Uanset hvor skadeligt indholdet så end er.

Oprustning betyder sociale nedskæringer.

Fra fredsblokken under demonstrationerne den 15.12.

Danmark befinder sig i dyb økonomisk krise

Det bliver stadig sværere at skjule sandheden: at kapitalismen er i dyb krise, i Danmark så vel som på internationalt plan. Bankkoncernen Nordea forventer, at det danske BNP (bruttonationalprodukt) også i fjerde kvartal vil falde, dvs. for andet kvartal i træk, hvilket ifølge den borgerlige definition er ensbetydende med, at der er tale om direkte recession/tilbagegang. At *krisen er et faktum*.

Den internationale økonomiske krise hærger, og Danmark som resten af EU befinder sig i dyb krise. Selv de borgerlige økonomer må om end nødtvunget indrømme det, senest altså Nordea. Dermed er der også ifølge de officielle, borgerlige termer tale om direkte recession/en reel tilbagegang i produktionen i Danmark. Et fald i BNP to i kvartaler i træk er den borgerlige økonomis definition på reel økonomisk krise og ikke blot "lavvækst" eller et "forsinket øko-

nomisk opsving".

Samtidig er Nordea nødsaget til endnu en gang at nedjustere skønnet for væksten i BNP for år 2002. En vækst, der i forvejen er mere end beskedent (reelt ikke eksisterende), forventes nu kun at blive på 1,3 pct. Og situationen næste år forventes ikke at blive meget bedre. Her er "væksten" nu skåret ned til 1,6 pct., hvilket i bedste fald højst kan betegnes som nulvækst.

Det er den internationale økonomiske krise, der sætter sine spor, eller, som det med Nordeas ordvalg hedder, '*lavere forventninger*' til den internationale vækst. Indrømme krisen vil man fortsat helst ikke. Den internationale kapitalistiske krise vil ramme dansk eksport, samtidig med at privatforbruget vil falde for den almindelige befolkning - eller ifølge de officielle statistikker stige med 1,8 pct. (imod et tidligere

nedjusteret skøn på 2,3 pct.) Det går altså alt andet end godt for den danske økonomi.

Også højreregeringens økonomer nedjusterer tal-forventningerne, dog undtagen når det gælder ledigheden. Her forventes nu en stigning på 9.000 registrerede arbejdsløse, mens den økonomiske vækst sættes til 1,8 pct. Alligevel fortsætter man forsøgene på at stikke blå i øjnene på folk.

Fra og med år 2004 slår det nye længe lovede økonomiske opsving først for alvor igennem, lyder de optimistiske spådomme og forsikringer fra regeringen. Hvilket opsving, om man må spørge? Der er på nuværende tidspunkt ikke tegn på noget, der blot minder om et opsving, tværtimod. Krisen raser. Bruttonationalproduktet og industriens omsætning er faldende, mens arbejdsløsheden på ny vokser. Det er de *noget kendsgerninger*.

Europæisk koordination mod Irak-krig

15. februar 2003 demonstreres i alle hovedstæder

På et møde, afholdt på Holmen den 15. december, har repræsentanter fra fredsbevægelser i 11 europæiske lande samt USA og Filippinerne vedtaget at koordinere arbejdet mod en kommende krig mod Irak. Vært for mødet var den danske fredscoalition 'Ingen krig mod Irak'.

Her bringes et resume af mødets slut-erklæring:

"Som aftalt under det sociale topmøde i Firenze i november, har aktivister fra 11 europæiske lande, USA og Filippinerne, holdt møde i København for at koordinere en europæisk indsats mod en kommende krig mod Irak.

Vi anbefaler den antikrigsappel, der blev vedtaget i Firenze. Vi er af den opfattelse, at en krig mod Irak, med eller uden FN's opbakning, vil være en katastrofe for menneskeheden i og uden for Mellempøsten.

Det synes åbenbart, at der er et flertal mod krig i de fleste europæiske lande og verden over. Det er derfor, at denne krig ikke kan udkæmpes i vores navne. Der er også derfor, vi tror, at det er afgørende at opbygge den bredest mulige globale anti-krigs alliance til at fremføre kravet: Ingen krig mod Irak.

Vores møde viste, at vores bevægelses styrke er voksende. I alle repræsenterede nationer er der indkaldt til demonstration den 15. februar 2003.

Vi understreger beslutningen om at protestere i alle lande, umiddelbart efter at krigen er startet. (Det vil i

København sige kl. 20 på Rådhuspladsen og derefter igen den følgende lørdag). Den 15. februar afholdes koordinerede demonstrationer i de deltagende landes hovedstæder.

Vi besluttede at fortsætte koordineringen af det europæiske arbejde, at få oprettet en europæisk antikrigs-website, at have et fælles banner på de koordinerede demonstrationer med kravet: *Ingen krig mod Irak*. Vi vil arbejde for koordinering af antikrigsblokkene så vel i som uden for Europa og afholde endnu et koordineringsmøde efter demonstrationerne den 15. februar. Vi fortsætter denne kampagne, indtil krigstruslerne/krigen er ophørt.

Vi opfordrer bevægelser i lande, der ikke var repræsenteret på dette møde, til at tilslutte sig initiativet.

Vi opfordrer organisationer, der er imod krig, til at arbejde for en massiv mobilisering den 15. februar. Sammen kan vi stoppe krigen."

Titusinder i topmødeprotest

Det kan være svært at anslå et nogenlunde præcist antal deltagere i protesterne under topmøde. Mindst 20.000 protesterede lørdag i København i to større demonstrationer og et 'Folke-møde' på Rådhuspladsen. Modstanden mod EU, truslen om krig mod Irak og boykot af Israel var blandt hovedtemaerne - med en antikrigsblok i begge demonstrationer.

Det gik slag i slag med at vise protesten i gaderne fra den første demonstration torsdag fra Rådhuspladsen, arrangeret af Boykot Israel med krav om øjeblikkelig tilbagetrækning fra de besatte områder og stop for EU's han-

delsaftale med Israel.

Fredag forstærkedes protesterne mod **terrorkrig, imperialistisk globalisering og kapitalens EU**.

Omkring 800 deltog på Axeltorv ved protesten fredag mod USAs terrorkrig og krig mod Irak, arrangeret af initiativet København 2002. Også den gik til Sankt Hans Torv, hvor politiets nedskydning af anti-EU-demonstranter den 18. maj 1993 blev markeret.

7-8000 deltog i fredagens fakkeltog mod racisme fra Enghave Plads til Rådhuspladsen, der som den internationale demonstration lørdag var arrangeret af 'For et andet Europa'.

Sammi Jawad, 'Stop sanktioner og krig mod Irak': Jeg ved at det danske folk heller ikke ønsker denne krig. A.P. Møller vil tjene penge på den - men det er blodpenge. Ingen blod for olie! No Blood For Oil!

Der var mange vigtige temaer for topmødeprotesterne. Det vigtigste spørgsmål lige nu er den krig, som den amerikanske imperialisme planlægger med støtte fra Tony Blair og Anders Foghs danske EU-formandskab. Kun en enkelt af demonstrationerne satte det i centrum og sagde nej til USA's terrorkrig, som EU har sluttet op om, til en ny krig mod Irak, som EU vil slutte op om, og til dansk og europæisk krigsdeltagelse. Det var København 2002s demonstration på Axeltorv fredag den 13. om eftermiddagen.

Borgerskabets lakajer med hat og kasketter venter foran D'Angleterre ved den internationale demonstration lørdag den 14. december. Voldsapparatet og tjenestefolkene på samme række.

Fogh: "Vi har nået det mål, som generationer af europæere har kæmpet for..."

Foran det symbolske bagtæppe med teksten "One Europe" omkranset af ringe, der ligesom breder sig som ringe ud i verden til lande, der endnu ikke er faldet for de grådige europæiske monopoler; mure, der endnu ikke er nedbrudt af dødens købmænd.

EU-topmødet var endnu et uhørt lavpunkt i magtens arrogance. I ingen af de 10 nye medlemslande har befolkningen udtrykt noget ønske om at gå med i unionsopbygningen. Alligevel har deres regeringer gennem snart 6 år gennemført en massiv tillem্পning af national lovgivning, således at de her på dagen for afslutningen af optagelsesforhandlingerne står med en lovgivning, som om de var medlemmer allerede. Nu kommer der et langt år med folkeafstemninger i de nye lande, land

Fjendens navn: Imperialismen

En række talere fra ind- og udland belyste forskellige aspekter af USA-imperialismen og EUs rolle, heriblandt den amerikanske journalist Ron Ridenour, Sammi Jawad fra 'Stop krig og sanktioner mod Irak', Luis Jalandoni fra Filippinernes Nationale Demokratiske Front og repræsentanter fra Den antiimperialistiske Koordination og det illegale MLKP Tyrkiet. Også repræsentanter for DKU og ORDKP talte ved demonstrationen, der afsluttedes på Sankt Hans Torv. Den fremragende amerikanske protestsanger Anne Fee-ney spillede begge steder.

Fjenden har et navn: Det er imperialismen. USA-imperialismen – det er den kommende europæiske superstat

Ron Ridenour

og supermagt, der er ved at blive virkeliggjort.

Demonstrationen blev indledt af Ron Ridenour, der beskrev USA som et moderne romersk imperium – blot realiseret langt hurtigere og med langt større militære midler. Han kritiserede skarpt Anders Fogh Rasmussen for slavisk følgagtighed over for en forbryderisk amerikansk politik.

”Den skjulte sandhed bag krigen imod terror og de internationale koalitioner er at påtvinge verden det nye amerikanske imperium”, sagde Sammi Jawad fra 'Stop sanktioner og krig mod Irak': ”I Bush-doktrinen tales der om muligheder for ”at kolonisere umedgørlige nationer”. Den nye imperialism var aktiv i Bosnien, Kosovo, Østtimor, Afghanistan - og Irak er det kommende og aktuelle mål. Krigen mod Irak er en ren og skær imperialistisk røverkrig, der har til formål at vælte regeringen i Bagdad, indsætte en slags irakisk Karzai – som i Afghanistan - og stjæle Iraks olie.”

Luis Jalandoni appellerede kraftigt til at slutte op om den internationale kampagne for at få fjernet Jose Maria Sison,

Luis Jalandoni,
NDF Filippinerne

grundlæggeren af Filippinernes Kommunistiske Parti, fra EU's terrorliste: Den ny Folkehær og FKP har ført væbnet kamp mod USA-imperialismen og de reaktionære regimer, den har indsat for at udplyndre landets rigdomme og undertrykke det filippinske folk. Det er en national og social befrielseskamp. Sison er frihedskæmper – ikke terrorist.’

Sådan lød det hele vejen rundt: Imperialismen kan ikke bekæmpes med bønkrifter, freden ikke forsvares med appeller. Det kræver en stadig udvikling af arbejderklassens og folkenes revolutionære kamp.

EU Reaktionens triumf

for land skal de bankes og lokkes med kampagner til mange milliarder. Propaganda er et politisk område, hvor statsmagten aldrig mangler penge.

I det eksisterende EU har man også travlt. Selve unionstraktaten, der skal bane vejen for et EU i to hastigheder, skal på plads, inden de nye lande bliver fuldgældige medlemmer og skal have 'medbestemmelse'. Og helt fuldgældige bliver de for øvrigt ikke. Først efter 10 år regner man med, at de nye lande vil kunne få adgang til Euroland og fuld adgang til markederne osv.

De rige europæere har måske nok fundet sammen - men nogen smuk klub er det ikke.

Formålsparagraffen, at udplyndre egne befolkninger og Jordens fattigste, kan kun få de rige selv til at juble. 'Et prestigeprojekt' bliver det kaldt af pres-

sens højeste åndelige begavelser, men hvordan kan man få prestige ved at røve de fattige? Det råber til himlen, og pressens lydighed nærmer sig det absurde, når de følger slaget, som var der udbrudt krig.

Selvglade skulderklap kan ikke skjule den kendsgerning, at Europas nationer ikke er mere samlet i dag end under det tredje rige. Samlet under indtryk af magtbegær og tvang.

EU som supermagt?

USA og Storbritannien (og Tyrkiet) har deres egen dagsorden, og der står ikke noget om en stærk europæisk union på den. Udvidelsen er som sådan ikke et problem, et stort EU kan nemt blive mere eller mindre politisk handlingslammet, ikke en afgørende udfordring til Supermagt nr. 1.

Med glansbilledet af EU-pingerne i frisk erindring skal der dog ikke meget fantasi til at se et EU som en ny supermagt. Glansbilledet viste nemlig tydeligt, at de fleste står ret, når Tyskland og Frankrig har afstukket kursen. En ny traktat kan komme til at beskrive denne tingenes tilstand og give Tyskland og Frankrig det mandat til handling, de savner. Om deres evner så rækker til at bygge en ny supermagt, der matcher deres ambitioner om direkte konkurrence med USA's verdensdominans, er det dog for tidligt at sige.

Hvad der på den anden side ikke hersker nogen som helst tvivl om, er, at krigen om verdens sidste olieresurser er i gang, og hverken USA eller "det genforenede EU" står på moder jordens side i det slag, der for alvor kan gøre vores tid til historisk.

Vilkårlige og ulovlige arrestationer To anholdtes beretninger

Se også "Politiet som provokatører" s. 14-15

Ingen ballade?

Topmødet er slut, der var stort set ingen ballade, politikerne fik de aftaler i hus, de ville, og alle er glade. Eller er det lige helt rigtigt?

Natten mellem torsdag og fredag blev 28 mennesker anholdt i Københavns gader, sigtet for hærværk, der ikke var begået. Undertegnede var en af de 28. Efter en hyggelig aften, hvor nogle venner havde siddet og snakket og drukket lidt gløgg, var vi på vej hjem gennem byen, og på trods af det enorme opbud af politifolk valgte vi alligevel at gå ned gennem Strøget. Da vi nærmede os Gammel Torv, blev vi stoppet, og bedt om at tømme lommer og tasker, de fik vores navne, og vi blev tjekket over radioen, og efter 20 minutter, blev overmagten enige om at arrestere to af os. Jeg havde jo også en lille tube lim og 26 klistermærker i lommen,

klart bevis på, at jeg er en hærværksmand.

Først blev vi kørt i en transit ind til Halmtorvet, hvorefter vi blev sat i en anden vogn og kørt med fuld udrykning ud til Valbys kælder, der, hvor de berømte bure var sat op.

Efter endnu lidt ventetid, hvor der kom flere arrestanter ind, alle med hænderne stripset på ryggen, blev det min tur til at blive kropsvisiteret. Men først skulle jeg fotograferes, forfra og bagfra, med alt overtøjet på, og tilsyneladende var mine sko også fotogene, så der blev også taget et billede af dem.

Derefter var det af med tøjet ind til

Politichikane. Hundreder blev holdt op for "ulovlig båbenbesiddelse" og kropsvisiteret uden gevinst.

inderste lag, betjenten tjekkede om mine lommer i bukserne nu også var tømt helt, jeg fik udleveret et tyndt tæppe, et æble og en halv liter vand, og så var det ellers ind i detentionen og vente. De andre piger, jeg sad sammen med, var også sigtet for hærværk, dog

Iskold overnatning

Brutal anholdelse af pressefotograf der skriger af smerte.

Natten mellem torsdag og fredag går en gruppe på ca. 30 italienere på Nørrebro. De er netop ankommet til København for at deltage i protesterne mod EU-topmødet. De bliver – som hundredvis af andre – stoppet af politiet med krav om at legitimere sig.

Da politiet har tjekket deres identitet

anholdes 6 – pudsigt nok er alle 6 talsmænd og lederskikkelser i den italienske ulydighedsbevægelse. Sigtelsen? De nægtede ifølge politiet at vise legitimation!

Sådan en sigtelse var ikke nok til at deportere dem, og kunne åbenbart ikke engang klare en tur i et grundlovsforhør. Men i stedet for at løslade dem efter 24 timer overdrages sagen til udlændingestyrelsen – efter stramningerne i udlændingelovene kan de så tilbageholdes 72 timer *uden sigtelse!*

Eller som Karl Horn fra politiets presseafdeling formulerede det da gratisavisen Moskito, der udkom under topmødet, spurgte hvorfor de blev anholdt:

- Det var vel fordi de var italienere

Sådan lammes en af Europas ellers stærkeste "anti-globaliserings" bevægelser.

Lidt tidligere på aftenen blev undertegnede, sammen med 3 kammerater, stoppet af 2 betjente på strøget. 20 minutter senere blev 2 af os anholdt og sigtet for "forsøg på hærværk". En halv times tid senere sidder vi i en kold parkeringskælder i Valby. Nummererede og i nydelig orden.

Om det skyldtes chikane eller inkompetente betjente vides ikke, men ca. 15 anholdte sad op mod en time i strips (politiets temmelig ukomfortable plastichåndjern), før de første blev ført til cellerne.

Som vistnok eneste dansker blev jeg i garagen, i et af de bure der under formandskabet har fungeret som detentionsceller.

Under andre omstændigheder havde det været et kosteligt syn: En dansker, en svensker, en franskmænd og en itali-

Anholdelser uden grund, kropsvisiteringer én masse, løgnagtigt lave tal på antallet af arresterede - og ikke mindst udbredt brug af civilklædte provokatører. Politiets synderegister under topmødet er alenlangt, og de ansvarlige bør stilles til regnskab. Her 2 beretninger fra læsere af Kommunistisk Politik.

var pigen fra Sverige blevet stoppet ved grænsen, hun var endnu ikke blevet sigtet for noget, og hun vidste ikke om hun ville blive sendt hjem. Jeg blev lukket ud klokken halv fem om morgenen, efter at titalen var frafaldet, dog beholdt de limen og mine klistermærker som bevismaterialer.

Lørdag eftermiddag bemærkede jeg flere civilbetjente med huer magen til min, men jeg kunne ikke se deres sko.

"Charlotte"
Århus

Navnet tilbageholdt af redaktionen.

ener i et bur på små 10 kvm. Her gav burene faktisk en smule sikkerhed – der var hele tiden andre anholdte i nærheden. I de "almindelige" celler fik politiets chikane en anden karakter: Nogle blev vækket hvert 20 minut, en sad 18 timer uden mad...

Franskmanden og hans 3 venner slap ud efter 6-7 timer da politiet kom i tanke om at det er ulovligt at anholde folk uden at sigte dem for noget. Svenskeren og undertegnede fik en iskold overnatning på 12-13 timer. Italieneren? tjahhh... han var jo italiener.

"Jens"
København

Navnet tilbageholdt af redaktionen.

Politiet har opgivet antallet af anholdte til 94. Det reelle antal var langt større. At fængslingerne var uberettigede fremgår af den kendsgerning, at det overvældende flertal er løsladt uden sigtelser.

Danmarks hovedstad – en metropol

København er i en rivende udvikling. Det bryster enhver agtværdig politiker sig over. Og de har ret:

Fra nytår får billetpriserne på offentlige transportmidler et regulært kosttilskud. Ventelisterne på hospitalerne får et ekstra vitamintilskud, mens folkepensionisterne bliver frataget deres. Arbejdspladserne lægges øde - stadig flere hensættes til "køen". Daginstitutioner nedlægges, og ungerne overføres til forskellige former for overvågningspladser. De arbejdsløse tvinges i arbejde uden løn og ordnede forhold. De syge og ældre overlades til sig selv, for det er mest tilfredsstillende for dem. Ledige boliger er en by i Theresienstadt. Gud ske lov står tusindvis af tomme kontorlokaler ledige.

København kan ved udgangen af år 2002 ikke skjule sin elendighed. Hjemløse travler rundt i gaderne med deres indkøbsvogne pakket til bristepunktet. Psykisk syge færdes i gaderne, snakende med sig selv – eller råbende ad andre mennesker.

Tiggerhæren på hjørner, stationer og gadervokser bestandigt.

Det er dog ikke denne rivende udvikling, de ansvarlige politikere tænker på. De tænker på et operahus velsignet af Mærsk Mc. Kinney Møller, som sender regningen til skatteborgerne. De tænker på broprojekter, der binder EU sammen. De tænker på Ørestaden, der med bl.a. sit Medicon Valley er udset til en vigtig brik i puslespillet om en nordisk Metropol!

De tænker på den danske model af en undergrundsbane, der i sin opførelse rystede mange bygninger i det stolte København i deres fundament. Netop denne Metro skal leve op til en Metropols særtegn.

Ved et af mine første møder med vidunderet oplevede jeg, hvordan der er tænkt på brugerne. Her ankommer jeg sammen med et selskab på seks en sen nattevagt på Nørreport station efter en hyggelig tresårs fødselsdag. Midt i december, hvor julefrokoster-

ne flourer. Vi havde taget turen fra Ishøj, hvor "dagen" blev fejret. Og der manglede ikke noget, så vi var fyldt med godt humør, dejlig mad og alt for megen drikke.

De fleste af os skulle til Amager. På forunderlig vis lykkes det os at opnå lidt forvirring, da vi forsøger at finde vej fra S-toget til M1 og M2, som linierne kaldes. Heldige som vi er, så holder det førerløse tog på perronen, da vi når så langt.

Vi springer straks på vognen. Alt ånder fred og idyl, mens vi drøner gennem tunnelgangene med god udsigt til de mange nødudgange i tunnelen. Bedst som roen er ved at sænke sig over selskabet, finder vi ud af, at vi er kommet med den forkerte linie.

Da vi springer ud på Christianshavn station for at skifte linie, må jeg erkende, at "blæren" er blevet for trang. Jeg måtte have "lys" i en cigaret. Det lykkedes. Til gengæld kunne jeg ikke øjne nogen skilte med en dame i kjole eller mand med let skrævende ben.

Toilettet fandtes tilsyneladende ikke på perronen. I god tro tager jeg rulletrapperne op til gadeplan, hvor der står en Metrovagt. Den unge pige fortæller mig, at der ikke findes toiletter og gør opmærksom på, at jeg ikke må ryge på stationen. Det er kun lige kommet over hendes læber, da en anden – også kvindelig vagt – kommer farende ud af "sit" kontor og pointerer, at jeg hverken må tisse eller ryge.

Den kommanderende tone kombineret med mit behov for at lade vandet gør, at jeg beslutter at trodse hende. Af to muligheder vælger jeg at vedblive med at ryge. Hun følger mig trofast ned ad rulletrapperne, udslyngende trusler om at tilkalde kontrollen via sin walkie.

På trods af at jeg er ved at brænde fingrene på skoddet, vælger jeg at ignorere hende.

Hjem kom vi jo - og så meget om politikernes prestige projekter. Hvor fanden er menneskets mulighed for at træde af på naturens vegne? *Reno*

Arbejdsløse tvinges til at rykke teltpælene op

Arbejdsmarkedsreformen er vedtaget og er værre end forventet.

Med udsigten om tvang til at flytte bopæl betegnes reformen som en vanvittig klapjagt på de arbejdsløse.

- Din understøttelse bliver inddraget, hvis du ikke tager mod jobtilbuddet som opvasker i Skagen, kan meget vel være beskeden fra a-kassen eller jobformidlingen, hvis man er bosiddende i resten af Danmark.

Den barske realitet gælder for de højt- eller mellemuddannede og skyldes den ny arbejdsmarkedsreform "Flere i arbejde", som blev vedtaget ved tredjebehandlingen den 11. december.

Reformen, som er et forlig mellem samtlige folketingspartier bortset fra SF og Enhedslisten, har angivelig til hensigt at skaffe 87.000 nye arbejdspladser på de næste otte år, men arbejdspladserne er der bare ikke. Alene i løbet af det sidste år er 20.000 arbejdspladser faldet væk. Derfor er fratagelse af dagpengereetten forligspartiernes foretrukne redskab til at nedbringe den officielle arbejdsløshed.

Det er her, at tvangen til at rykke teltpælene op kommer ind.

Flyt - eller tab dagpengene

Tidligere var man tvunget til at være aktivt arbejdssøgende i nærområdet, hvilket i sig selv dækkede over et gan-

ske stort område. Men med reformteksterne i hænderne fastslår beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen, at det nu er pligtigt for enhver højt- eller mellemuddannet person at tage imod et anvist arbejde overalt i landet og uden for ens faglige område.

Loven kræver, at sygeplejersker, socialrådgivere og lignende grupper pendler flere hundrede kilometer om dagen. Konsekvensen af det modsatte er, at dagpengene bliver inddraget. Selvom det ikke står i lovteksten, at flytning kan blive en tvang, så fastslår direktøren for Arbejdsmarkedsstyrelsen, at det kan blive konsekvensen:

- Hvis der er for langt at pendle, må man flytte!

Oplysninger fremkom samme dag, som forslaget skulle vedtages i Folketinget.

Larmende tavshed fra den socialdemokratiske fagbevægelse

I forvejen medfører reformen voldsomme angreb på arbejderne: Rådighedsreglerne strammes, "Unge"-ordningen udvides, kontanthjælpsmodtagere kan miste op til 1.250 kr. pr. måned, jobformidlingen privatiseres, tvangsaktivering som gratis arbejdskraft systematiseres, og det sociale system gøres enstrenget.

Med de nye oplysningers fremkomst kan man spørge, hvad reformen ellers gemmer.

Faklen brænder ned - den sidste rest af menneskelighed i arbejdsløsdsløvgivningen forsvinder, mens lyset slukkes for den classesamarbejdende socialdemokratiske fagbevægelse.

Det er i hvert fald en kendsgerning, at de socialdemokratiske folketingsmedlemmer sammen med hovedparten af den socialdemokratiske fagbevægelse er gået utroligt stille med dørene.

Socialdemokratiets arbejdsmarkedspolitiske ordfører, Bjarne Laustsen, gør således et lille nummer ud af, at han har fået beskæftigelsesministerens løfte om, at lovbekendtgørelsen vil tage hensyn til den arbejdsløses familiemæssige forpligtelser.

Formanden for socialpolitisk udvalg i HK/Kommunal, Per Støve, mener, at tvang om flytning i forbindelse med anvist arbejde er fuldstændigt forrykt og betegner det som en vanvittig klapjagt på de arbejdsløse.

Man kunne have forligspartierne mistænkt for at ville indføre princippet på EU-plan.

-gri

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**

Den danske aftalemodel EXIT!

Konflikt- og organisationsretten i Danmark står for fald.

Det er arbejdsgivernes og de faglige organisationer tilsyneladende enige med EU om.

På EU-plan har de respektive landes LO'er slået sig sammen i en organisation, kaldet EFS, som er blevet enige med arbejdsgivernes tilsvarende organisation om, at EU fremover skal kunne blande sig i faglige konflikter og organisationsret.

EFS udtrykker ønske i deres udspil til den nye forfatning om, at overenskomsterne udbredes til fælles europæiske, hvilket begrundes med, at de multinationale selskaber i stadig højere grad opererer på tværs af landegrænserne. Hans Jensen, formand for LO i Danmark, forsvarer standpunktet med disse ord til 'EU-fagligt Netop Nu':

- Fagbevægelsen har en grundlæggende interesse i en grænseoverskridende konfliktret, så multinationale selskaber ikke bare kan flytte konflikten

fra land til land.

Derfor kræver EFS og Hans Jensen, at overenskomstforhandlinger, faglige aktioner og rettigheder bringes ind i et fælles aftalesystem gældende for hele EU. De kræver tilmed dette indarbejdet i den ny forfatning.

Hvorfor LO's formand pludselig gør sig til talsmand for at kunne udvide faglige konflikter på tværs af landegrænser, når han altid har modsat sig sympatistrejker i Danmark, kunne være en gåde, men der er en naturlig forklaring på holdningen.

Overenskomster og konfliktret skrevet ind i EU-forfatningen vil nemlig betyde strammere bånd på arbejdernes rettigheder og muligheder for at tilkæmpe sig bedre levevilkår. Det danske velfærdssystem har ligget underdrejet i årevis. Det ser nu ud til, at det danske aftalesystem bliver stukket ned af LO og EFS, og ikke som ventet af arbejdsgivere og EU.

-gri

Nye regler for førtidspensionister

Fra 1.januar 2003 gælder der nye og forandrede betingelser for førtidspensionister. Hvorvidt der er grund til at hæve champagneglasset ekstra højt nytårsaften af den grund, er absolut et spørgsmål.

Det mener Ida Bang Andersen, SiD's socialrådgiver, idet hun peger på, at satsene bliver forøget, og bestræbelserne på at fortsætte arbejdslivet bliver større.

Hun har så ganske ret.

Bagtanken med reformen er nemlig at suge de sidste dråber ud af de nedslidte i form af skåne- eller fleksjob. En anden positiv stemt socialrådgiver, Florence Braun, beskriver i medlemsbladet for fabriksarbejdere i Kbh.:

"Er man lammet fra brystet og nedad, hvilket pr. automatik ville have givet en højeste pension efter de gamle regler, vil denne person fremover ikke kunne få en førtidspension, fordi han eller hun vil kunne udføre et stykke

arbejde, måske kun et par timer om dagen, såfremt personen i øvrigt har en positiv ressourceprofil."

Med andre ord bliver det stort set umuligt at opnå ret til førtidspension.

Florence Braun betragter dette som et gode, men udtrykker samtidigt bekymring:

"Vi frygter meget at vores forventninger til loven ikke vil blive opfyldt, for meningen med loven er, at der skal tilkendes meget færre pensioner".

Samtlige ansøgere til førtidspension skal "afklares med henblik på, om der fortsat er arbejdstimer i personen". Derfor er det offentliges udgifter til de fremtidige førtidspensionister reduceret voldsomt - og det gælder også, selv om satsene er forøget, fordi pensionisten ikke længere kan opnå boligydelse, børnetilskud, personligt tillæg, bistands- eller plejetillæg.

-gri

Flere på efterløn

Behovet for at gå på efterløn er – på trods af Nyrups forringelser – stadig stigende. Danmarks Statistik oplyser, at 5 pct. flere valgte i tredje kvartal i år at forlade arbejdsmarkedet til fordel for efterløn. Stigningen skal ses i forhold til tredje kvartal sidste år.

I alt er 167.000 personer på ordningen. Samtidigt er antallet af arbejdere på fleks- og skånejob steget til i alt 26.000. Fleksjob er steget med næsten 50 pct., hvilket skal ses i lyset af, at arbejdsgiverne med denne ordning modtager en stor del af lønnen fra det offentlige. Den aktuelle debat om efterlønnen er fremprovokeret, fordi ordningen ikke er i overensstemmelse med EU, som ønsker en større arbejdskraftreserve.

Flere arbejdsløse

De regionale arbejdsmarkedsråd vurderer, at arbejdsløsheden vil stige på kort sigt. Det er ikke mindst byggebranchen, der er hårdt ramt. Således er arbejdsløsheden blandt elektrikere på Fyn fordoblet i forhold til sidste år. Bortset fra denne faggruppe er det ellers de ufaglærte, der står hårdest for skud. På landsplan er nu hver tiende SiD'er ledig, hvilket svarer til en stigning på omkring seks pct.

Torben Pedersen, økonom i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, mener - lidt forsinket - at det er den internationale krise, der har nået Danmark.

Vestas fyrer 499

Vindmøllen Vestas har bebudet en massefyring af 499 ansatte, hvoraf langt hovedparten er timelønnede – ca. 450. Det sker på afdelingerne i Lem, Ringkøbing og Nakskov.

Vestas har forsøgt at opnå støtte fra Beskæftigelsesministeriet, hvilket foreløbigt er blevet afslået, da det er betinget af, at minimum halvdelen af arbejdsstyrken skal være afskediget. Pengene skulle bruges til efteruddannelse.

Vestas er ud over vindmøllerne kendt for at have indført 48 timers arbejdsuge i det ene halvår, som EU giver mulighed for.

Anker Ho

Det er den første bogudgivelse på Oktober Forlag, og den er vægtig. Det er Anker Holms erindringer og endelige status fra et langt liv som faglig tillidsmand og revolutionær kommunist: 'De røde vender altid tilbage'.

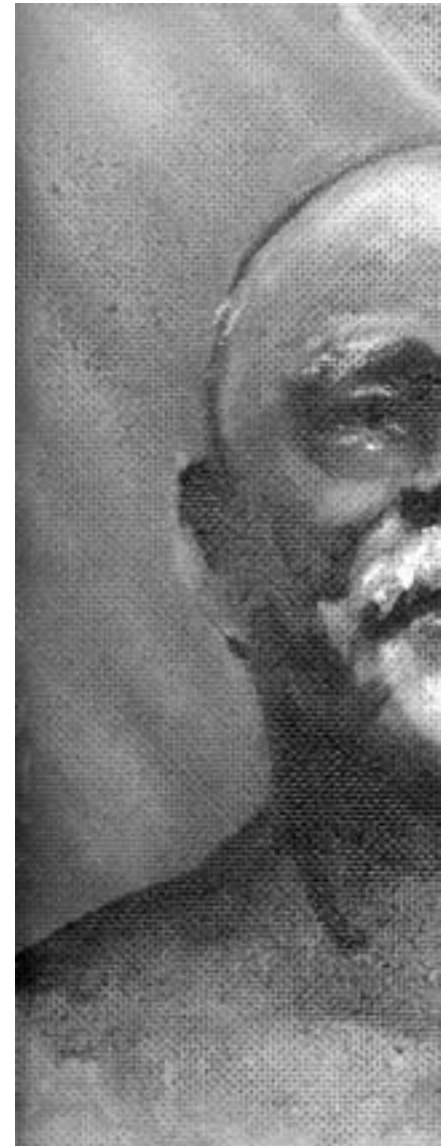
Bogen falder i to dele – en egentlig erindringsdel, som fører os igennem et kampfyldt liv med hovedvægten på hans faglige virksomhed som fællestillidsmand gennem en årrække på tre københavnske arbejdspladser, og kampen for at opbygge et nyt anti-revisionistisk kommunistisk parti siden 60erne, da DKP endelig gik over på classesamarbejdspositioner.

I den kommunistiske erindringslitteratur findes der meget om deltagelsen i modstandskampen, hvor Anker (født 1921) også var med – først og fremmest som kurer og illegal studiekredsleder i marxisme-leninisme, og hvor en stikker nær havde kostet ham livet. Men det centrale er hans arbejde som kommunistisk til-

idsmand, i stadig kamp mod virksomhedsledelserne og det socialdemokratiske faglige bureaukrati, om politisk forfølgelse, fyringer – men også om væsentlige sejre i arbejderens daglige sisufoskamp mod kapitalen. Hvor mange af hans kammerater i DKP efterhånden tilpassede sig det socialdemokratiske faglige herredømme, vedblev Anker med at fastholde sin revolutionære linje: han var arbejderens mand, ikke 'fagbevægelsens', som forbandt sig med alle kampvillige arbejdere, socialdemokrater, revolutionære, lige meget hvad, i kampen for at forsvare og forbedre forholdene. Bogen rummer et væld af præcise detaljer om forholdene for arbejderne i mere end et halvt århundrede.

Anker var født som arbejder, hans første hjem var en ulovlig kolonihavebebyggelse, som 20ernes boligløse rykkede ind i. Hans mor kom fra den syndikalistiske bevægelse, hans far fra den revolutionære socialdemokratiske ungdom, der brød med partiet og var med til at stifte DKP. Så Anker blev pionér og DKU'er i 30erne og partimedlem under besættelsen. Fra sine første år levede han med i den kommunistiske bevægelses kampe og problemer – hvor folk som Thøger Thøgersen og Richard Jensen havde en høj stjerne.

Den kommunistiske bevægelse var en international bevægelse, med et globalt udsyn, med en levende interesse for, hvad der skete i verden: i det fascistiske Tyskland, hvor kommunistlede-

Anker Holm
Oliemaleri af

ren Thälmann blev fængselsarbejder, i den spanske krig mod fascistene og den fascistiske diktatoren Franco og de mange andre ynkkelige forræderi, som blev slået ned senere illusioner under krigstiden ...

Og ikke mindst med den kamp for det socialistiske Sovjetunionen viste vejen for alle arbejderne og en ny verden for mennesket. På arbejderdelegationer blev ikke mindst Ungarn, så meget energi, som blev udløst af kapitalismens nederlag til at forstå at med Hru

Anker Holm

De røde vender altid tilbage

Joreningen Oktober Forlag

Om tilbage!

1921-2000

Jørgen Buch

ogslet og sat i koncentra-
re republikks kamp mod
borgerlige demokratiers
n vaccinerede ham mod
besættelsen og i efter-

l en glubende interesse
tjet, Stalins Sovjet, som
ejdere til et nyt samfund
nesker og ikke for pro-
n i de befriede østlande,
han den revolutionære
st efter nazismens og
– og var derfor i stand
ustjovs magtovertagelse

og angreb på Stalin blev kursen i det store land og parti lagt om, med f.eks. kontrarevolutionen i Ungarn i 1956 til følge.

Samtidig får hans erindringer givet et levende billede af arbejderklassen i NATO- og EU-Danmark. Under Vietnamkrigen var han tilidsmand på Kommunehospitalet og initiativtager til en solidaritetskampagne med det kæmpende vietnamesiske folk. Det var ikke småpenge, der kom ud af det – og borgerskabet og socialdemokraterne rasede og ville have indsamlingerne forbudt.

Det var med hele denne bagage, Anker blev den egentlige initiativtager til organiseringen af den marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse i Danmark, med stiftelsen af KFML i 1968. Fra den tid stammede hans store beundring for en anden betydelig dansk marxist-leninist – den senere arbejderforfatter John Max Pedersen. Anker blev medlem af KAP, og senere af DKP/ML. Den første udgave af hans erindringer blev bragt som en lang artikelserie i Dagbladet Arbejderen fra 1994-96. Men revisionismens syge brød også ud i DKP/ML. Anker Holm kendte lugten i bageriet fra DKPs forfald – og sagde fra og angreb den lille flok af fagbureaukrater og opportunister, som gennem 'en serie af kup' greb magten i partiet.

Og derfor var Anker med til at stifte den partiforberevende organisation Oktober og lægge grunden til stiftelsen af Arbejderpartiet Kommunisterne i april 2000 – og før det af det kommunistiske ungdomsforbund. Anker døde i oktober 2000, få dage efter folkeafstemningen om euro'en. Han havde da netop lagt sidste hånd på anden del af bogen.

Anden del af 'De røde vender altid tilbage' er en politisk og ideologisk status op til årtusindskiftet, en glødende bekendelse til marxismen-leninismen og en lidenskabelig fordømmelse af den ødelæggende og kontrarevolutionære revisionisme. Alle, der kendte ham,

blev slået af hans brændende tro på arbejderklassen, på socialismens sejr, og hans rygmarvsbeherskelse af den revolutionære teori, tilkæmpet gennem et langt livs revolutionære praksis. Det spejles alt sammen i hans bog, der både er blevet en arbejders livshistorie, brikker til hans klasses historie og ikke så lidt af en kommunistisk partihistorie.

Hvor herligt at have Anker tilbage!

Klaus Riis

Anker Holm:

'De røde vender altid tilbage'

Oktober Forlag. 248 sider.

Pris 195,- kr.

Udkommer den 15. januar 2003.

SOLHVERVSFEST OG BOGUDGIVELSE

Anker Holm og Jørgen Buch

Oktober Bogbutik 1998

Ved en ekstraordinær indsats er det lykkedes at få de første eksemplarer af bogen med

**Anker Holms erindringer:
"De røde vender altid tilbage"**
på gaden inden jul.

Vi holder derfor **reception** i Københavns bogbutik, Willemoesgade 58E,

lør. den 21. december kl. 14 - 16.

Jørgen Buch, som har lavet omslaget vil være der og signere bøger.

Hvis du vil deltage i den efterflg. solhvervsfest fra 16 - ??, så tilmeld dig på tlf. 5178 0906.

Politiet som provokatører

Billede 1

Demonstrationen har netop spottet en gruppe udklædte politifolk, som dannede en mindre gruppe på fortorvet, ialt fem, sandsynligvis med henblik på at infiltrere den sidste del af demonstrationen. Der begynder at blive råbt af dem, og fotografer begynder at tage billeder. De føler sig opdaget, men angribes ikke. På billedet ses tre statsansatte provokatører: 3 hættemænd - den blå mand forrest med hånden i jakken. Den bagerste, vi kan se, er med palæstinatørklæde. Sådant ser infiltratorer ud. En enkelt demonstrant giver dem fingeren. Bemærk den forreste 'blå' betjents reaktion!

Billede 1a: Udsnit af forrige

Hr. Kaj Vittrup! Din mand er i færd med at gribe efter sin pistol overfor en fuldstændig fredelig demonstration!

I månedsvis fortalte politiet og PET at demonstrationerne under EU-topmødet i København ville blive præget af voldelige demonstranter. Pressen deltog villigt i hetzen mod demonstranterne, der tjener mange formål: At skræmme folk fra deres demokratiske ret til at protestere af frygt for vold; at afskrive de politiske protester som ekstremistiske; at lægge demonstranterne for had; at øge bevilligerne til lov-og-orden-smagten. O.s.v.

Politi og efterretningstjeneste kan ikke undgå at vinde: Blev demonstrationerne præget af vold, ville de have ret. Blev de fredelige, var det fordi politiets 'strålende' arbejde havde forhindret den. Og det er nøjagtig den sidste

forklaring politiet og pressen har givet offentligheden, da det viste sig, at topmødet i København blev langt fredeligere end mange fodboldlandskampe.

Det er løgn: Topmødet blev fredeligt, fordi demonstranterne fokuserede på den politiske protest. Fordi demonstranterne - danske som udenlandske - undgik at lade sig provokere til vold, selvom politiet gennem provokationer i ret omfattende skala gav rigelig anledning til højspændte situationer, der kunne være endt i større sammenstød.

De følgende billeder viser en af disse situationer med politiet som provokatører. De er taget lørdag den 14. december under den internationale demonstration, organiseret af 'For et andet Europa'. Efter demonstrationsstarten ved Christiansborg strakte demonstrationstoget sig over flere kilometer. Den næstsidsste blok var den anarkistiske 'sorte blok', den sidste antikrigsblokken. Antikrigsblokken er netop drejet ind på Gothersgade fra D'Angleterre og Kongens Nytorv, da en gruppe betjente udklædt som 'autonome', med masker, hætter og palæstinatørklæde bliver spottet af demonstrationen fra antikrigsblokken, umiddelbart efter den 'sorte blok' har passeret.

En fotograf fra Kommunistisk Politik fangede situationen.

Justitsminister!

Politichef!

Hr. Kaj Vittrup!

Hvad laver disse politiprovokatører ved den fredelige internationale demonstration lørdag den 15. dec.?

En tilsvarende flok politiprovokatører søgte kort tid efter, også på Gothersgade, men kort før Nørrevold, at infiltrere den 'sorte blok' - demonstrationen standsede igen, og de blev fordrevet. Mindst 30 politiprovokatører var aktive også ved Fakkeldemonstrationen mod racisme torsdag aften.

Kun demonstrationens disciplinerede optræden forhindrede disse provokationer i at udløse den vold, politiet lagde op til.

Billede 2

Ca. 1/2 minut senere: Den blå betjent med 'hånden i jakken' har nu ryggen til sammen med to kolleger. En fjerde kigger på en fotograf - og rækker efter noget bag ryggen, hvor deres stave plejer at sidde.

**Reportage og fotografier:
Kommunistisk Politik**

Billede 3

Politiprovokatørerne ved ikke rigtig hvad de skal gøre, de liner op langs butiksfacaden, men demonstrationen stopper og håner dem. Betjentene har nu linet op - tre foran butikken, de to igen med hænderne på deres våben. Der er 4 provokatører på billedet. Manden med palæstinatørklæde danner 'fortrop'. Igen fotograferet i demonstrationsretningen. De ved ikke hvad de skal gøre, fordi de er omringet af fotografer og demonstrationen, som stopper.

Billede 4

Fotografiet taget fra den modsatte side - imod demonstrationsretningen og ned mod Kgs. Nytorv. Efter at den ene har været i telefonkontakt med overkommandoen, beslutter de at fortrække ned imod Kgs. Nytorv. Forsamlingen koger på dette tidspunkt. Vi kan her kun se den grønne og armen af en blå hættemand.

Venezuelas folk kæmper imod USA's fascistiske kupforsøg

Hugo Chávez har vakt et grænseløst had hos den amerikanske imperialisme og dens venezuelanske proselytter - og de har igen iværksat et kupforsøg

Har man det seneste års tid fulgt situationen i det latinamerikanske land Venezuela gennem massemediernes, får man det indtryk, at der er tale om et militærregime styret af en "gal mand", som nu udsættes for folkets retfærdige vrede og modstand i form af arbejderstrejker og spontane massedemonstrationer. Det er ren løgn. Der er snarere tale om en nationaldemokratisk og anti-imperialistisk folkelig bevægelse med social basis i 85 pct. af befolkningen, der bærer Hugo Chávez frem som leder. Imod ham mobiliseres det depraverede borgerskab i Caracas' velhaverkvarter til tv-mediestunts.

Lige før vores deadline tog sagen en overraskende positiv vending: OAS, de amerikanske landes organisation, støtter massivt Chávez imod ethvert kupforsøg. USA har fået en på trynen.

Massemediernes imperialistiske verdensbillede er propagandafarvet og forvrænget. Den jævnlige rapportering fra Venezuela i radio- og tv-nyhederne er imidlertid af en kaliber, så den bekræfter dr. Goebbels' gamle devise om, at skal man lyve effektivt, skal man lyve *stort*. Det er fascistisk løgnepropaganda.

Pinochets ånd lever i værste velgående på det latinamerikanske kontinent, med kraftigt kunstigt åndedræt fra USA – og de globale massemedier. I Venezuela forsøgte borgerskabet med åbenlys støtte fra USA at begå et pinochetistisk kup 11. april i år, hvilket blev afværget af den folkelige modmobilisering. I starten af denne måned forsøgtes et nyt kup, denne gang under dække af en falsk "generalstrejke", som heldigvis også ser ud til at grundstøde mod folkeflertallets vilje.

Næsten hele Latinamerika befinder sig nu i en fase med revolutionære kri-

ser, åbenlyse systemkriser, der enten ulmer eller er i fuldt udbrud. Enkelte af kontinentets lande ledes nu af kræfter, der har erklæret sig som bannerførere for national selvstændiggørelse og social befrielse, men som holder sig til den parlamentarisk-legalistiske vej. Venezuela er et af dem.

Nationaldemokratisk bølge

Foruden i Venezuela er der ved indgangen til 2003 erklæret socialreformatoriske præsidenter ved magten i det største latinamerikanske land, Brasilien, samt i Ecuador.

I Brasilien er det højst usikkert, hvorvidt den nye, meget moderate præsident Lula da Silva kan indfri forhåbningerne fra den folkelige bevægelse, der har båret ham frem, men at bevægelsen opnåede en vigtig psykologisk sejr ved valget af ham, er om ikke andet uomtvisteligt.

I Ecuador blev præsident Lucio Gutiérrez i november valgt på et enhedsprogram, der meget klarere end Lulas forsvare den nationale suveræniteten og kræver sociale rettigheder, og som i bedste fald kan være starten på en revolutionær proces. Foreløbig skal det borgerlige demokratiske rammer presses og Gutiérrez fastholdes på valgkoalitionens program, nedefra.

Derved er der foreløbig tre sydamerikanske lande, der har presset rammerne for det elitære borgerlige parlamentariske system og leveret etapesejre til den folkelige, demokratiske bevægelse for social befrielse, som rejser sig over hele kontinentet. I andre lande er det et spørgsmål om tid – for Argentinas vedkommende næppe lang tid – før systemkrisen får et samlet organiseret politisk udtryk af lignende tilsnit.

Situationen i dagens Venezuela skal derfor betragtes i sammenhæng med den præ-revolutionære udvikling på hele det latinamerikanske kontinent og den nationaldemokratiske ideologiske bølge, der generelt opstår i den forbindelse, med social basis i det store deklasserede og forarmede småborgerskab og med den groft undertrykte

arbejderklasse som medspiller og vigtigste dynamo.

Så ægte som noget

Vel har den tidligere faldskærmsjager Hugo Chávez som præsident optrådt på en facon, der uvilkårligt fremkalder ordet 'populistisk', men at dømme efter de resultater, som præsidenten og hans parlamentariske front MVR faktisk har formået at sætte i værk hidtil siden den første valgsejr i 1998, er der tale om den hidtil mest fremgangsrige nationaldemokratiske proces af slagsen. Chávez og hans såkaldt "*bolivariske*" front holder faktisk løfterne.

Med en historisk ja-sejr til en ny og mere demokratisk forfatning i ryggen fik Chávez-regeringen i november 2001 mulighed for at vedtage en demokrati-pakke på et halvt hundrede love.

Nogle af lovene skal reformere landbruget, så uanvendt jord kan eksproprieres af staten og gives til fattigbønder og landarbejdere.

Nogle love skal sikre kvindernes rettigheder, andre love den indianske urbefolknings rettigheder, og det er mildt sagt vel tiltrængt.

Dertil kommer sådanne ting som universelt og betalingsfrit sundhedsvæsen og statsgaranteret uddannelsesstøtte til universitetsniveau.

Det er også blevet lovfæstet, at den centralt vigtige olieindustri ikke kan privatiseres.

Og endelig fører den demokratiske regering en tilnærmelsesvis selvstændig udenrigspolitik, som bl.a. indebærer samkvem med det siden længe nationaldemokratiske naboland Cuba.

Der er kort sagt rigtig god grund til, at det venezuelanske *komprador*-borgerskab og dets mentor USA er blevet meget sure på Chávez. De demokratiske resultater for venezuelanerne skal opnås i kamp mod vedvarende sabotage på alle fronter, inklusive mediefrenten. Professor Christian Perenti fra New College of California i USA ftegnér Chávez-regeringens profil således:

- Venezuela er et eksempel på et folk, der kæmper for at skabe et alternativ

og prøver at reformere kapitalismen hen imod et mere egalitært og sundt system ...Faktisk er Venezuela måske det mest ægte demokrati i verden i dag.

Professor James Petras fra NY State University, ligeledes USA, siger:

- Chávez er en ekstremt moderat politiker, som der er blevet slået ned på, fordi han ikke tillader 'narkotikaovervågningsfly' over Venezuela, er modstander af Plan Colombia og samarbejder med OPEC.

Hvor moderat Chávez-regeringen er, illustreres ved, at der ikke blev grebet ind nogetsteds fra, da et flertal af det ansvarlige dommerkollegium frikendte kupmagerne fra april og simpelthen lod dem gå fri med uforrettet sag. I USA eller Danmark ville man kalde kupmageri for højforræderi for åben skærm, hjemfaldne til lovens strengeste straf.

USA-imperiet udfordres

Under så vel kupforsøget i april som det igangværende 'rullende' kupforsøg har USA åbent støttet planerne om at vælte den lovlige, demokratiske regering og erstatte den med kadrer fra det gamle overklasseslæg og det gamle politiske oligarki. Det er ikke paranoia, men plausibelt at hævde, at kupforsøgene har været planlagt og iscenesat af USA med de proimperialistiske venezuelanere som lydige statister.

Mark Weisbrot fra det officielle Center for Økonomiske og Politiske Studier i Washington bekræfter USA's antidemokratiske planer:

- Det ser ud til, at Irak ikke er det eneste sted, hvor Bush-administrationen ønsker et "regimeskifte". Den amerikanske regering har tilsyneladende besluttet, at præsident Chávez i Venezuela skal ud på den ene eller den anden måde.

USA's oliestrategi spiller en særlig vigtig rolle i de to kupforsøg. Venezuela er verdens femtestørste olieproducent og den tredjevigtigste leverandør til USA. Olien er i Venezuelas nuværende økonomiske situation alfa og omega for landets stabilitet. Derfor er det ikke underligt, at kupmagerne har sat ind med sabotage af olieindustrien bl.a. i form af en særdeles mærkværdig "strejke", hvori der slet ikke var nogen arbejderkrav på dagsordenen overhovedet, kun kravet om præsidentens afgang

og genindsættelse af de gamle oligarkgutter på magten.

Massemedierne i Venezuela ejes af det Chávez-fjendske borgerskab. Tv's hetzkampagne mod Chávez, de frit opfundne løgnehistorier, de fuldstændigt og til det latterlige forfalskede hensigter og den åbenlyse ophidselse til vold minder påfaldende om optakten til kuppet mod den demokratiske Allende-regering i Chile i 1973. Her var det også USA, der stod bag og dirigerede kuppet.

Sandheden om "generalstrejken" er, at den var en lockout. Et led i borgerskabets økonomiske krigsførelse mod Chávez, der også indbefatter enorm kapitalflugt til USA. "Strejke"-aktionen blev 2. december udråbt i fællesskab af den socialfascistiske fagforening CTV og arbejdsgiverforeningen Fedecamaras. Efter at Chávez kom til magten, har CTV, der støttes af den socialdemokratiske 2. Internationale, oplevet et dramatisk medlemsfald.

"Generalstrejken" blev objektivt en maveplaskende fiasko. Det anslås, at den samlede opbakning lå på 16 pct. mod altså 84 pct. i arbejde, hvilket i øvrigt svarer pænt til den sociale fordeling i landet. Af de 16 pct. var der imidlertid mange, der ville arbejde, men blev presset eller tvunget med vold til at blive væk, hvis de ikke direkte blev låst ude, lockoutet, og mange mindre arbejdsgivere lockoutede under pres ovenfra, men genåbnede efter nogle dage i takt med aktionens fiasko.

Den 8. december gik to millioner på gaden i hovedstaden Caracas til støtte for den demokratiske regering. Denne og mange andre pro-Chávez-masseaktioner ændrede ikke ved de globale mediers dækning til fordel for pinochetisterne. Denne dækning overskrider stundom det absurde, som da de rige i

deres luksus-lystbåde til ære for tv på skrømt forsøgte at forhindre militæret i at borde olieskibe, hvis kaptajner havde kastet anker, og de i medierne præsenteredes som "fiskere", selvom vi alle kan genkende en lystbåd.

Der er derfor også en kamp om massemedierne i Venezuela, hvorunder titusinder har omringet tv-stationerne for at vise deres vrede mod den fascistiske propaganda. Indtil nu har Chávez' legalistiske linje betydet, at der ikke er blevet skredet ind med demokratiske sanktioner imod tv's folkefjendske virksomhed.

Splittelse truer

Venezuela under det nuværende demokratiske styre er mere end en torn i øjet på USA's planer for Latinamerika, det er en hindring, der må fjernes. Ikke uforudsigeligt bliver Chávez i den amerikanske propaganda sat i bås med den gamle dæmon, Cubas Fidel Castro. Og disse har faktisk et positivt forhold til hinanden i virkeligheden.

Den nationaldemokratiske proces' overlevelse og videreførelse i en ægte revolution afhænger ikke kun af kampen mod de gamle fjender. Den afhænger også af allianceforholdene ud- og indadtil.

Udadtil er der udsigt til et muligt partnerskab mellem de lande, der er inde i demokratiske processer, dvs. foreløbig Venezuela og Ecuador, hvis ellers de formår at bygge på en ægte nationalt baseret politik og undgår imperialismens undergravning eller omklamring. Der er en mulighed for, at der på det latinamerikanske kontinent kan opstå en gruppe af nationaldemokratiske lande, der kan danne kompagni med Cuba.

Indadtil trues Chávez' reformer af den åbenbare splittelse i hæren og politiet. Der er grupper i de repressive organer, som er direkte fjendtlige over for de demokratiske reformer, nogle – også på officersniveau – er direkte positive, mens andre hævder kun at være loyale over for forfatningens og lovens bogstav. Den fascistiske opposition udnytter efter bedste evne den kontrarevolutionære falanks i statsapparatet, og derfor afhænger den nationaldemokratiske proces' overlevelse og videreførelse også af, at der på et tidspunkt foretages de nødvendige udrensninger her. Indtil

videre er der skredet ind med fløjls-handsker imod selv åbenlyse konspirationer og obstruktioner.

En særlig allieret for venezuelanerne er den brede folkelige solidaritet, især arbejdersolidaritet, fra nabolandene. Folk kan i Venezuela se en mulighed for, at det nytter at gøre modstand mod USA-imperialismens og borgerskabets orden, og det stimulerer kampgejsten. Oliearbejderne i nabolandet Colombia tilbød således på det seneste at komme over og hjælpe til med at holde Venezuelas olieindustri i gang.

Der er ikke i denne fase af Venezuelas historie udsigt til, at den organiserede kommunisme får en central position i lederskabet af udviklingen, men kommunismen findes dog og er rodfæstet i landet. En videnskabeligt og erfaringsbegrundet strategi kommer intet land og ingen arbejderklasse uden om, hvis revolutionen skal blive til mere end en national befrielsesrevolution.

OAS vakt til dåd!

De amerikanske nationers samarbejdssorganisation OAS vedtog 17. december efter en ophedet debat at afvise USA's sædvanlige forsøg på at påtvinge sin politik, denne gang i forhold til Venezuela. De 32 syd- og mellemamerikanske lande stemte imod de to nordamerikanske ved at vedtage en resolution, der bakker op om præsident Chávez' legitimitet.

OAS-præsident Cesar Gaviria er reelt desavoueret, efter at han i de forudgående par uger havde faret rundt i Venezuela som agent for USA's interesser, men under falske positive hensigtserklæringer. I stedet vil OAS bede eks-præsident Jimmy Carters såkaldte fredsinstitut om i samarbejde med FN at mægle i den venezuelanske konflikt, vel at mærke under den udtrykkelige forudsætning, at Chávez-regeringens legitimitet respekteres af alle parter.

OAS tager så klart, som man mest optimistisk kunne håbe, afstand fra alle kupforsøg imod Venezuelas regering og retter den anklagende finger mod forsøgene på at styrte denne ad illegitim vej, om det er støttet af USA eller ej. Hugo Chávez og den "bolivariske" forfatning nævnes ved navn og støttes som Venezuelas legitime præsident resp. forfatning. *jpc*

Iran: Omfattende studenterprotester

I over en måned har der nu været omfattende studenterprotester i Iran mod det siddende præstestyre.

Tusinder af studerende har været på gaderne i hele landet og krævet politiske reformer.

Protesterne, som er de største siden 1999, blev antændt, da historikeren Hashem Aghajari den 6. november blev idømt dødsdom for i en tale at skulle have sagt, at "muslimer ikke skal følge islamiske præster som aber". Hermed havde han stillet spørgsmålstegn ved præsternes ret til at lede Iran, og det blev altså "belønnet" med en dødsdom, der desuden skulle tjene til at afskrække andre i den voksende række af kritikere af et Iran, der i dag er dybt præget af økonomisk krise med millioner af arbejdsløse, stor inflation og stærkt voksende korrupsion og prostitution.

Men de studerendes massive protester til støtte for den dødsdømte Hashem Aghajari medførte, at Irans såkaldte åndelige leder, Ayatollah Khamenei, beordrede domstolene til at kigge på Aghajaris sag igen. Denne "indrømmelse" fra præstestyret stoppede dog ikke de studerendes protester. De er fortsat og er derfor blevet mødt med hård undertrykkelse fra Den Islamiske Republiks side. Såvel politiet som "Khameneis børn", de fascistiske paramilitære grupper Basij (Mobilisering) og Ansare Hezbollah (Tilhængere af Guds Parti), er blevet sat ind imod de studerende og med mange sårede og

arresterede til følge. Bl.a. er fremtrædende medlemmer af studenterbevægelsen blevet arresteret og sidder stadig fængslet.

Imidlertid udtrykker de studerendes protester en hel del mere end blot en protest mod dødsdommen over en liberal intellektuel som Aghajari. De iranske kommunister i det illegale Irans Arbejderparti (Toufan), APK's iranske broderparti, analyserer i flere udtalelser fra november og december protesterne således: De protester, vi ser i dag, er et fremskridt i forhold til 1999, hvor de seneste store studenterprotester fandt sted. De repræsenterer et brud med de illusioner, som de studerende dengang havde om præsident Khatamis "reformer". De har dømt ham og hans "reformer" som en fiasko og opgivet ham.

Endvidere slår de iranske kommunister fast, at protesterne anno 2002 retter sig imod alle dele af Den Islamiske Republik, imod dens fattigdomsskabende politik, inflation, korrupsion og religiøse politi, og for løsladelse af alle politiske fanger, ytringsfrihed, adskillelse af stat og religion og retten til at iføre sig den beklædning, man ønsker. Ifølge Irans Arbejderparti afspejler protesterne hele den dybe sociale krise, som det iranske samfund i dag befinder sig i.

I forhold til udviklingen af protesterne betoner de iranske kommunister, at de studerende ikke kan nå deres endelige mål, hvis ikke de forener deres kamp med andre undertrykte gruppers kamp,

først og fremmest arbejdernes. En generalstrejke med opbakning fra arbejderne i Irans livsnerve, olieindustrien, vil brække regeringens ryg, vurderer de.

Irans Arbejderparti opfordrer alle sine medlemmer og sympatisører i Iran til at intensivere deres underjordiske aktiviteter og bidrage til at udvide og radikalisere protesterne.

Og sandt er det, at uden de iranske arbejdere, og ganske særligt oliearbejderne, vil det ikke være muligt at vælte præstestyret. Oliearbejdernes betydning for politiske omvæltninger i Iran viste sig ikke mindst under den iranske revolution i 1978-79, hvor deres fire måneders lange strejke kraftigt bidrog til den USA-støttede shahs endelige fald.

Og det er også uomtvisteligt, at imperialismen med USA i spidsen ser spændt på krisen i Iran. Imperialisterne vejrer morgenluft og forsøger med alle midler at fremskynde en ”demokratisk” udvikling i Iran. Fra USA intensiveres den proamerikanske nyhedsformidling, iblandet stupid amerikansk popmusik, der skal glorificere USA og så holdninger som ”min fjendes fjende er min ven” i de mange iranske unge (mere end 65% af den iranske befolkning er under 25 år).

Og selv den styrtede shahs søn, Prins Reza Pahlavi, der nu er bosiddende i USA, forsøger at indsmigre sig hos de kæmpende iranere ved at fordømme såvel Den Islamiske Republik som alle, der plejer forbindelser med den, herunder EU. Hans ”fordømmelser” er imidlertid intet andet end en slet skjult støtte til USA og dets politik i forhold til Iran. Som sin blodbesudlede far går han den amerikanske imperialismes ærinde.

Der er altså kulsorte reaktionære kræfter, inden og uden for Iran, som forsøger at aflede de studerendes og det iranske folks kamp imod undertrykkelse af enhver art og for ægte demokrati og frihed, for det eneste system, der kan sikre det store flertal i Iran social fremgang (over 60% af befolkningen lever i dag under den officielle fattigdomsgrænse), nemlig socialismen.

Mere end noget andet viser 23 års islamisk og kapitalistisk republik rigtigheden af dette.

fd/mj

Imperialismens dæmonisering og spørgsmålet om Saddam Husseini

Kommentar af Michael Jensen

En ven, jeg har, fortalte mig forleden om en mærkværdig episode fra sin gymnasietid. Han gik i klasse med en ung iransk mand, som var først i tyverne og efterhånden havde udviklet et ret så nydeligt overskæg. Op til Golfkrigen i 1991 var der én, der sagde til denne unge mand: ”Du ligner sgu da efterhånden Saddam Hussein!” Dagen efter havde omtalte gymnasieelev fjernet sit overskæg.

Selvom historien er ret banal, fortæller den alligevel noget interessant og vigtigt. Den fortæller, at de borgerlige imperialistiske medier, som DR, TV2, CNN og mange andre, havde lykkedes med den dæmoniseringskampagne, som de bevidst havde sat i gang mod Saddam Hussein og Irak.

Dæmoniseringen er fortsat og er - særligt siden Bush tiltrådte i Det Hvide Hus - ustandseligt tiltaget i sin perfiditet. Hvis man i dag siger, at man er imod en krig mod Irak, konfronteres man meget ofte med spørgsmål som: Jamen, støtter du da Saddam Hussein? Og Saddam Hussein er da farlig?

At sådanne spørgsmål overhovedet stilles i forbindelse med krigen mod Irak viser flere ting:

For det første, at dæmoniseringen i stor grad har haft held til at skjule krigen reelle indhold, nemlig at krigen er en ren og skær imperialistisk røverkrig (og det uanset hvad USA kan true og betale sig til i FN's nuværende, udemokratiske, korrupte og imperialistiske Sikkerhedsråd), der har til formål at vælte regeringen i Bagdad, indsætte en amerikansk statholder i Irak og gøre dets indbyggere til slaver, stjæle Iraks olie og forære den til vestlige (primært amerikanske og britiske) olieselskaber og bruge landet som brohoved for en videre amerikansk ledet olieodyssé i Mellemøsten.

For det andet, at det til en vis grad er lykket for mediedæmonerne at køre det

hele over i ”for eller imod Saddam”, a la ”enten er I med os, eller også er I med terroristerne”, hvilket totalt ser bort fra, at der rent faktisk bor andre end Saddam Hussein og hans klike i Irak, ja faktisk er Iraks nuværende befolkning på omtrent 25 mio. mennesker. Et helt folk lægges således for had. Chauvinisme har altid været og er stadig en fast bestanddel af imperialistiske plyndringstogter.

For det tredje, at propagandamaskinen heller ikke har arbejdet forgæves i forhold til at portrættere Saddam Hussein som ”en farlig mand” med masseødelæggelsesvåben. At USA selv besidder masseødelæggelsesvåben en masse, er verdens suverænt største våbenproducent og -eksportør og har deltaget i flere krige end noget andet land i verden, spiller ingen rolle i imperialismens perverterede logik og ”nyhedsformidling”, ej heller det faktum, at USA - i modsætning til Saddam Husseins Irak - efter Golfkrigens ”afslutning” i 1991 har været direkte involveret i adskillige krige rundt omkring på kloden; i bl.a. Irak (1991-, Golfkrigen sluttede nemlig ikke endeligt, men fortsatte som en ”lavintensitetskrig”, hvor amerikanske og britiske kampfly blev ved med og fortsætter med at angribe Irak fra en ulovlig og ikke FN-ankendt såkaldt ”flyveforbudszone” på irakisk territorium), i Somalia (1992-94), i Jugoslavien (1999) og i Afghanistan (2001-).

Det danske folk oplyses heller ikke nævneværdigt om den kendsgerning, at ”det gode”, USA og Vesten, faktisk klappede i hænderne, da Saddam Hussein tog magten i Irak i 1979 og året senere, vel udrustet med amerikanske våben og opbakning fra en sand ”fredens” mand, nemlig ingen ringere end vinderen af Nobels ”fredspris” 2002, Jimmy Carter, startede otte års krig mod Iran - med omkring en mio. døde, endnu flere sårede og millioner af

flygtninge - for at knuse den antiimperialistiske revolution, der i februar 1979 havde smidt den amerikanske støttede Shah på porten.

Dengang var Saddam Hussein *“a son of a bitch, but our son of a bitch”*, som det dengang med Roosevelts ord udtryktes i Washington. Dengang var Saddam Hussein USA's lejesvend og -morder. Så dengang var der ingen dæmonisering, for venner behandler man jo godt.

Men dæmonisering er langt fra noget, der kun rammer en Saddam Hussein. Alle ledere, der på den ene eller anden måde stiller sig i vejen for imperialisternes politiske, økonomiske eller militære interesser, sættes konstant og systematisk i én og samme bås som *“diktatorer”*, *“galninge”*, *“farlige”* osv. I flokken af pariaer, udvalgt af en virkelig *“moralens vogter”*, verdenshistoriens største massemorder, det imperialistiske USA, finder vi ud over Saddam Hussein folk som Zimbabwes Mugabe, Cubas Castro, Nordkoreas Kim Jong-il, Libyens Gaddafi og, som et nyt *“medlem i klubben”*, Venezuelas Chávez. Alle disse udråbes gennem den Hollywood-inspirerede propaganda som *“onde”* eller medlemmer af diverse akser som en *“ondskabens akse”*, underforstået at dem skal *“de gode”*, *“frihedens og demokratiets kræfter”* med en superfascist, en Hitler dobbelt-up, som Bush i spidsen og hans danske ekko, Fogh Rasmussen, den værste pro-amerikanske medløber, som Danmark nogensinde har haft som statsminister, bekæmpe.

De *“frie”* og selvcensurerende medier, der står bag disse kampagner, hvor intet er for småt til, at det kan bringes, og hvor fantasierne får frit løb, kan i deres research *“mærkeligt nok”* aldrig finde ud af, at USA siden Anden Verdenskrig har været involveret i langt over 200 militære interventioner overalt på kloden og som redskaber for sin magt i verden har støttet så *“frie, demokratiske regimer”* som Shahens Iran, Suhartos Indonesien, *“Papa Doc”* Duvaliers Haiti, Batistas Cuba, Pinochets Chile, Mobutos Zaire, apartheidstyret i Sydafrika - blot for at nævne nogle enkelte i den uendelige række af USA-støttede folkedrab.

Konklusion: Ikke ét eneste øjeblik må man tro på den udlægning af begivenhederne vedrørende Irak og krigen mod landet, som imperialisternes højt-

betalte chefredaktører og journalister giver. I stedet må man stemple disse professionelle løgnhalse som medskyldige i imperialismens forbrydelser, fordi de med deres fortællinger, fordrejninger og løgne dækker over fakta, over hvad imperialismen, og i særdeleshed den amerikanske, konkret har betydet og betyder af død og ulykke.

Dæmoniseringens virkning findes desværre også i krigsmodstandens rækker, både i Danmark og internationalt, og den skaber til en vis grad forvirring om, hvad krigen egentlig drejer sig om. Fx skriver diverse antikrigsinitiativer specifikt i deres grundlag, at de tager afstand fra Saddams Husseins regime. En sådan passus burde egentlig slet ikke være der, ligegyldigt hvor rigtig den end er, fordi krigen jo netop ikke handler om at være for eller imod Saddams Husseins styre.

Men at pointere en afstandtagen fra Saddams Husseins regime i forbindelse med USA's krig mod Irak er givetvis en taktisk indrømmelse over for de virkninger, den forvirring, som den massive smædekampagne, der føres af de borgerlige medier mod styret i Bagdad, skaber i en stor del af den almindelige befolkning.

Til trods for, at den forestående amerikanske ledede oliekrig på ingen måde handler om at befri det irakiske folk fra undertrykkelse (jf. alle de stærkt reaktionære og fascistiske regimer, som USA enten støtter eller har støttet), er det alligevel formålstjenligt at se lidt på det irakiske styres karakter. Blot at råbe *“diktatur”* og kalde Saddam Hussein for en *“diktator”* giver ingen dybere forståelse for ret meget, men hvad værre er:

Det giver imperialismens demagogi og dæmonisering endnu mere frit spil.

Spørgsmålet om Saddam Hussein

Saddams Husseins regerende Baath-parti, der har regeret Irak siden 1968, repræsenterer det nationale borgerskab i Irak. Dette borgerskab står i dag i modsætning til imperialismen, simpelthen fordi det ønsker at bevare sin kontrol over Iraks rigdomme, primært olien, som imperialismen nu med blot og bar magt, med krig, vil tilrane sig. Iraks olie var indtil 1972, hvor nationaliseringen af olien blev gennemført, underlagt vestlige olieselskabers kontrol. Amerikanske og britiske olieselskaber kontrollerede ikke mindre end 75 pct. af olieproduktionen i Irak. Nationaliseringen af olien gav ikke bare Irak en langt større grad af økonomisk og politisk handlefrihed, men bragte også den irakiske befolkning en generelt bedre levestandard. I 1990 - året før de kriminelle, folkemorderiske FN-sanktioner, der indtil nu har kostet over en mio. irakere livet, trådte i kraft - var Irak med et BNP pr. indbygger på lidt over 3.000 dollars således et af regionens mest velstående lande.

Men som alle andre borgerskaber undertrykker også det irakiske gennem sin kapitalistiske stat, borgerskabets diktatur, store dele af befolkningen, først og fremmest arbejderklassen.

Denne undertrykkelse varierer alt efter betingelserne - præcis som i alle andre kapitalistiske lande - den kan antage fascistiske træk, og gør det i Irak og for resten også i Colombia (en rigtig god ven af USA). Fx er erklærede kommunistiske partier og fagforeninger, der er uafhængige af staten, forbudt i Irak.

Nu er der så i dag en situation, hvor imperialismen med USA i spidsen forbereder krig mod Irak for at afsætte dette nationale borgerskab og indsætte et nyt og pro-imperialistisk regime i Irak, et regime, som vil være 100 pct. loyalt over for USA og Israel og deres *“krig mod terror”*.

I en sådan situation forsvaret Saddams Husseins regime objektivt set, dvs. uanset hvad man end måtte mene om Saddam Hussein og hans regerende Baath-parti, Iraks suverænitet og nationale selvbestemmelse over for en krige-

risk imperialistisk koalition under ledelse af den amerikanske imperialism, den største fjende af verdens folk, progressive og revolutionære, et blodtørstigt vilddyr, der som Hitlers horder har tænkt sig at vælte ind over Eufrat og Tigris for at skruer tiden tilbage til den tid, hvor Irak var en koloni. Det burde ganske enkelt ikke være svært at se, hvem der er hovedfjenden ikke bare for det irakiske, men for alle Mellemøstens folk. Det er imperialismen, anført af Stars and Stripes, der er den entydige hovedfjende, og det er nødvendigt at tage utvetydigt stilling imod denne. Spørgsmålet om Saddam Hussein er et fuldkommen sekundært spørgsmål og skal i øvrigt løses alene af det irakiske folk og ikke af imperialismen.

Ovenstående holdning omkring, hvad der er primært og sekundært, er præcis den, som progressive over hele verden også havde under Falklandskrigen i 1982, hvor Thatchers Storbritannien førte en imperialistisk krig imod Argentinas berettigede territoriale krav på Falklandsøerne, som Storbritannien havde besat i 1833. I 1982 sad der et fascistisk militærdiktatur i Argentina med tusindvis af progressives liv på samvittigheden, men det afholdt ikke progressive, revolutionære og kommunister i hele verden fra at komme på banen til forsvar for Argentina. De så nemlig klart, at det primære spørgsmål - hovedspørgsmålet - var den britiske imperialism og dennes imperialistiske krig, og ikke det argentinske regimes karakter og klasseindhold.

Men ligesom dengang er der desværre også i dag folk på venstrefløj, der vakler i et sådant afgørende spørgsmål. I forbindelse med Irak er det særligt interessant at se på, hvordan det illegale såkaldte Iraks Kommunistiske Parti (ICP), der i perioder har spillet en betydelig politisk rolle i Irak og i perioder har været voldsomt forfulgt af Baathstyret (forfølgelsen har bl.a. betydet, at nogle af ICP's medlemmer og tilhængere er flygtet til Danmark og her og nu deltager i den danske antikrigsbevægelse), vurderer situationen.

ICP har en grundlæggende parole, der hedder "Nej til krig! Nej til diktatur!", altså en ligestilling af den imperialistiske krig med det irakiske styre, af angriberens med den angrebne. Med hele ICP's historie, med den ret omfat-

Fotografi af krigsforbryderen fra Sorø Al-Khazraji i den kurdiske landsby Asker som han nedbrændte. Han er en af USAs kandidater til at afløse Saddam.

tende og brutale forfølgelse, som det har været udsat for, kan man godt forstå, hvorfor det fokuserer så meget på Saddam Hussein og hans styre, men det gør ikke ligestillingen mere rigtig af den grund.

Ligestillingen af imperialismens aggressionskrig med det irakiske styres natur er ikke bare forkert, den tjener også objektivt set imperialismen og dens krig, fordi den derved spreder forvirring om krigens reelle indhold, dens imperialistiske karakter, og herved faktisk er med til at støtte og legitimere den.

På ICP's hjemmeside - for så vidt som denne kan tages som udtryk for partiets holdninger - siges der også forbavsende lidt om den forestående krig og årsagerne til, hvorfor Irak nu skal overfaldes. Der siges heller ikke meget om alle de quislingorganisationer som fx Den Irakiske Nationalkongres, som USA har oprettet i kampen for at udskifte Saddam Hussein med et amerikansk lydregime.

ICP har således alt i alt en mildest talt forsonende holdning til imperialismen, og partiet lægger på ingen måde op til at deltage i forsvaret af Iraks selvstændighed og selvbestemmelsesret mod imperialismens angreb. Alligevel betegner ICP sig selv som en "patriotisk kraft".

Men der er ingen tvivl om, at ICP p.t. forfølger en politisk linje, der arbejder til fordel for imperialismen og imod det irakiske folks grundlæggende interesse i øjeblikket, nemlig at undgå at falde i imperialismens kløer, hvilket vil være et klart tilbageslag for det irakiske folk i dets kamp for ægte demokrati og frihed.

I forbindelse med denne problemstilling, altså progressives - for slet ikke at tale om kommunisters - opgaver i lande i Iraks situation er det meningsfuldt at

se ganske kort på situationen i Kina i 1930'erne.

I 1931 havde Japan besat Manchuriet og marcherede videre mod resten af Kina. Kinas Kommunistiske Parti (CPC) førte på det tidspunkt kamp for at styrte Chiang Kai-sheks mere og mere reaktionære styre. Men da de japanske imperialister rykkede længere og længere ind i Kina, besluttede de kinesiske kommunister at ophøre med at forsøge at omstyrte Chiang Kai-sheks styre og tilbød det i stedet at danne en "anti-japansk national enhedsfront" for at slå de japanske røvere tilbage. For CPC var det den japanske imperialism, som var hovedfjenden, ikke Chiang Kai-shek. CPC lod ikke "gammelt nag" til Chiang Kai-shek skygge for den kendsgerning, at det var langt mest fordelagtigt - og reelt også nødvendigt - med en alliance med hans styre for at bekæmpe de japanske aggressorer. Og alliancen var, selvom den med mellemrum blev brudt af Chiang Kai-shek, meget betydningsfuld for, at det lykkedes at slå japanerne tilbage.

CPC's rigtige taktik i forhold til bekæmpelsen af den japanske imperialism betød ikke alene, at japanerne blev drevet ud af Kina, men også at CPC herved tilkæmpede sig rollen som den ledende politiske kraft i Kina. Og fire år efter Japans kapitulation, i 1949, kunne CPC i spidsen for det kinesiske folk så fuldføre den endelige sejr over Chiang Kai-sheks godsejerregering, der støttedes af USA, og udråbe Den Kinesiske Folkerepublik.

Måske ville det være værd for de irakiske "kommunister" i ICP og andre i lignende situationer at studere det kinesiske eksempel?

Stop EU's frihandelsaftale med Israel

Åbent Brev - fra Boykot Israel demonstration d. 12.12.02

**Til EU-topmødedeltagerne i
Bellacentret:**

Att.: Det danske EU-formandskab

Israel har i årevis holdt de palæstinensiske områder Vestbredden og Gaza besat. Israel har verdensrekord i brud på FN-resolutioner. Alligevel udvider EU sin samhandel med Israel.

EU indgik i 2000 den såkaldte associeringsaftale med Israel, som er en frihandelsaftale, der giver Israel særligt gunstige handelsvilkår. Israel eksporterer for 100 milliarder kroner til EU om året og importerer 43 pct. af sine varer fra EU. Dette på trods af, at der i associeringsaftalen står, at "...aftalen bygger på respekten for menneskerettighederne"!

Gennem associeringsaftalen bidrager EU til at legitimere den ulovlige israelske besættelsespolitik og den israelske statsterror.

Det var bl.a. gennem en stærk international Boykot Sydafrika-bevægelse,

at det til sidst lykkedes at smide det racistiske apartheidregime på porten. Kun et stærkt internationalt pres mod staten Israel, f.eks. i form af en international boykotbevægelse, vil kunne presse den israelske besættelsesmagt ud af de besatte palæstinensiske områder.

Derfor udtaler Boykot Israel Demonstrationen på Rådhuspladsen til EU-topmødet i Bella Centret:

**Opsig associeringsaftalen med Israel!
Boykot Israel!
Israel ud af de besatte områder – NU!**

Boykot Israel Kampagnen,
Griffenfeldsgade 41,
2200 København N

www.boykotisrael.dk
tlf. 35371889 (kl. 14-16)
Irene Clausen (26476598) og
Anette Nielsen (35814802)

"EU er sygdommen ikke lægen"

Stop Unionen - København 2002 og Fagbevægelsen Mod Unionen afholdt et Fagligt Topmøde fredag d. 13/12 på NGO-Forumet på Holmen. Over 230 faglige tillidsfolk fra Danmark, Norge, Sverige, Finland, England og Grækenland mødte op.

Konferencens tema var EU og den frie forhandlingsret. Er der en sammenhæng mellem de angreb på fagbevægelsen og faglige rettigheder der sker i disse år og EU-medlemskabet? EU's bestemmelse om arbejdskraftens frie bevægelighed. Er der en sammenhæng mellem den aktuelle udvidelse af EU og forslaget om forbud mod eksklusivaftaler? Hvordan vendes udviklingen? Behovet for en Faglig debat var tydelig, den kritiske EU-debat i Fagbevægelsen er en mangelvare.

Konferencen viste tydeligt at Fagbevægelsen op til Forfatningsafstemningen skal deltage i den diskussion, der nu tages i EU-landene. Specielt i Norden vil vores arbejdsmarkedsforhold få svært ved at overleve. Den kamp er det nu nødvendig at tage langt mere alvorligt.

Konferencen var klart enige om at ingen arbejdere er tjent med et EU hvis hovedformål er at sikre det "frie marked" på bekostning af kollektive aftaler og at EU og regeringen skal holde fingrene væk fra vores forhandlingsret.

Klart blev det sagt fra talerstolen; "EU er sygdommen ikke lægen".

Yderligere oplysning: Claus Olsen 28 10 77 06 / 35 83 17 33 eller Michael Johnson 35 24 04 83

**GIV ET ABONNEMENT PÅ
Kommunistisk Politik
som gave**

Betal 100 kr. på giro 1-663-4271 og skriv gavemodtagerens navn og adresse i meddelelsesfeltet.

Så får den heldige en gavekuvvert med Kommunistisk Politik i januar og derefter abonnement på bladet indtil 1. juli 2003.

Tilbuddet kan kun benyttes af betalende abonnenter. Hvis du har brug for et girokort så ring på 5178 09 06 og få det tilsendt.

Kapitalens EU

og dets medløbere mødes,
- og hylder hinanden bag massivt politiopbud.
Denne horde er overvåget
og omgivet af store protester og vredesudbrud,
- fra dem der advarer mod pengegrisenens projekt,
hvis varemærke kendetegnes af fed og usmagelig sylte
af dårligste kvalitet,
- som selv ved tilsætning afstærk sennep og rødbede
ikke
fjerner eller mindsker den plumre smag.

Have you been in jail for justice?

"Alle er så stoppet til med fordragelighed, at det føles som en forløsning at tale med Louise Poulsen, der paradoksalt nok er iført Stop Voldens gule guidevest: - Når vi siger, det har været en succes, politiet siger, det har været en succes, og politikerne også siger, det har været en succes, får jeg kvalme, for så er der noget galt, siger hun." (Citat fra Monsun.)

Anne Feeney sang ved demonstrationen fredag på Axeltorv: Har du været i fængsel for retfærdighed?

Selvom man ikke fik brugt alle de Guantanamo-bure, der var opbygget til topmødet i parkeringkældre og under

de danske fængsler, blev nogen af dem taget i brug til hen ved 100 arresterede. Mange blev ofre for ulovlige 'præventive' arrestationer.

I dag så jeg i avisen, at Ulla Røder igen er blevet fængslet.

Disse arrestationer og fængslinger er en udmærkelse!

GBe

Anne Feeney - *The Union Made* - amerikansk protest-sanger ved demonstrationen mod terrorkrig og kapitalens EU Axeltorv fredag den 13. december.

Have you been in jail for justice?

Var det Cesar Chavez?
Måske det var Dorothy Day

Nogen vil sige Dr. King eller Ghandhi satte dem i gang
Uanset hvem der er din guide, er det let at se

Hvis du har været i fængsel for retfærdighed, er du i godt selskab

Var du i fængsel for retfærdighed? Lad mig give dig hånden

For at sætte sig ned eller ligge ned er en måde at tage stilling på

Har du sunget en sang for frihed? eller gået strejkevagt?

Har du været i fængsel for retfærdighed? Er du min ven?

I lovlydige indbyggere, kom og lyt til denne sang

Love blev lavet af mennesker, og mennesker kan tage fejl

Engang var fagforeninger imod loven, mens slaveri var godt

Kvinder var nægtet stemmeret, og børn arbejdede i minerne

Des mere du studerer historien, des mindre kan du benægte det

En rådden lov forbliver i lovebøgerne, til folk med mod bekæmper den

Loven skal betjene os og lisådan politiet

Og når det system svigter, er det os der må tale om fred

Det kræver uendelig vagtsomhed for retfærdigheden at vinde

Så fat mod ved dine overbevisninger

Lad dem slæbe dig i fængsel.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

”Fagligt Ansvar” & den danske model

Kort tid efter den borgerlige regerings tiltrædelse for godt et års tid siden fandt der en række uformelle, tværfaglige tillidsmandsmøder sted. Blandt mange ting slog man på disse møder fast, at fagbevægelsen havde ligget i dvale de sidste ni år under Nyrup-regeringen. Nu var det på tide at tage fat igen. Den borgerlige regering var et udmærket påskud. Initiativtagerne konstaterede – og fik de fremmødtes opbakning – at tiden igen er inde til at diskutere politik og ideologi på arbejdspladserne. Det gjaldt velfærden og den danske aftalemodel.

Møderne mundede blandt andet ud i, at en lang række af lokale tillidsmandsnetværk blev stiftet eller genopstod, hvilket i sig selv var et yderst og tiltrængende skridt. En række af initiativtagerne, kendt gennem årene fra forskellige strømninger af fagbevægelsen, slog sig sammen i en selvbestaltet gruppe, som de døbte ”Fagligt Ansvar”. Den erklærede hensigt var at skabe megen debat og forståelse på arbejdspladserne om konsekvenserne af den borgerlige politik. I løbet af en årrække ville man derved vinde en fornyet opslutning til en socialdemokratisk ledet regering.

”Fagligt Ansvar” arrangerede med det formål den landsdækkende tillidsmandskonference i Silkeborg den 1. marts ’02. Siden fandt man sammen med LO-Storbyerne, som i fællesskab tog initiativ til et nyt landsdækkende møde i september i Århus.

På disse konferencer blev der – med god grund – slået på stortromme for den danske aftalemodel.

På mødet i Århus blev det tilmed besluttet, at hvis der forekom nye angreb på den danske model, overenskomstsystemet eller forhandlingssystemet, så skulle der iværksættes en lands-

For mindre end to uger siden afholdt ”Fagligt Ansvar” konference om kampen for velfærden.

I bedste fald er de uvidende om udviklingen, dens tempo og konsekvenser, idet der fra konferencen ikke lød en eneste tone imod arbejdsmarkedsreformen, førtidspensionsreformen eller EFS’ undergravning af det danske aftalesystem.

Faglig kommentar

dækkende aktionsdag.

”Det er fagbevægelsens ansvar at fremme den solidariske vej. Vi vil udvikle en stærk og demokratisk fagbevægelse, som beskytter den enkeltes rettigheder og befolkningens indflydelse på samfundets udvikling. Det kræver nytænkning fra øverst til nederst i fagbevægelsen...” – hed det blandt andet i udtalelsen fra mødet.

Siden indgik Socialdemokratiet et forlig med regeringspartierne om en ny arbejdsmarkedsreform, der blev vedtaget i sidste uge. Reformen – ”Flere i arbejde” – er i sig selv en undergravning af overenskomsterne, idet den systematiserer brugen af tvangsaktivering ved hjælp af gratis arbejdskraft. Det er da et indgreb i overenskomsterne, der vil frem.

Desuden har tvangsaktiveringen den ”sidegevinst”, at mange arbejdende bli-

ver overflødiggjort og dermed overført til de arbejdsløses rækker.

Til nytår træder den nye reform for førtidspensionister i kraft. Den har det helt klare formål at reducere antallet af kommende førtidspensionister – ikke ved mindre nedslidning, men ved at fratage de nedslidte retten til en førtidspension. Derfor skal de omlægges til fleksjob for derigennem at suge de sidste arbejdsduelige dråber ud af dem til en yderst billig penge. Denne reform er også indgået med socialdemokratiske håndtryk og velsignet af den socialdemokratiske fagbevægelse.

Parallelt med dette forløb har LO i et effektivt samarbejde med EU-landenes hovedorganisationer for arbejdere haft travlt med at forholde sig til den kommende EU-forfatning. Sammenslutningen af de respektive nationale ”LO’er”, som er døbt EFS, har fundet de vise sten:

EFS mener, at EU skal have lov til at blande sig i nationale konflikter, organisationsret og overenskomster. – Og EFS kræver, at det bliver indarbejdet i den kommende EU-forfatning!

Det er da noget, der sparker r..!

For mindre end to uger siden afholdt ”Fagligt Ansvar” konference om kampen for velfærden.

I bedste fald er de uvidende om udviklingen, dens tempo og konsekvenser, idet der fra konferencen ikke lød en eneste tone imod arbejdsmarkedsreformen, førtidspensionsreformen eller EFS’ undergravning af det danske aftalesystem.

Så megen respekt for deres egne resolutioner: Landsdækkende aktionsdag, hvis ”den danske aftalemodel” bliver undermineret.